

ÇIKTI!

Uluslararası Hapishaneler Sempozyumu'nda buluşalım!

Devrimci, demokrat, yurtsever tutsaklara özgürlük!

“Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük” şiarıyla örgütlenen **Uluslararası Hapishaneler Sempozyumu** 26-27 Nisan Cumartesi-Pazar günlerinde İstanbul'da düzenleniyor!

Yunanistan, Hindistan, **Brezilya**,

ABD, Peru, Fransa, **İran**, Tunus, **Almanya**, Belçika, **İtalya**, Avustralya, **Hollanda**'dan insan hakları savunucularının, hukukçuların da yer aldığı sempozyum, Atunizade'de bulunan Petrol-İş Sendikası binasında gerçekleştirile-

cek. Hapishaneler konusunda duyarlı tüm kesimleri, aynı zamanda devletlerin hapishaneler politikasına karşı mücadeleyi ortaklaştırma girişimi olan bu sempozyuma bekliyoruz.

DHF-ESP-PARTIZAN

Haftalık **Özgür gelecek** Pêşeroja Azad

Sayı: 98

Gerçekler devrimcidir!

24-30 Nisan 2014

* Fiyatı: 1 TL

www.ozgurgelecek.net

Yasak mı dediniz!?

Özgür Gelecek'ten

Binlerce muhabiriz...

Merhaba

1 Mayıs'a sayılı günler kala okurlarımızla **doğal muhabirlik** tartışmamızı bir kez daha yineleyelim istedik. Malum ondan sonrası "çorap söküğü"... 6 Mayıs'tan 18 Mayıs'a, Gezi İsyanı'nın yıldönümünden 15-16 Haziran direnişlerine, Gezi şehitlerinin ölüm yıldönümlerine kadar bir dizi süreç bizi bekleyen; bu tartışmanın bir kez daha zamanıdır diye düşündük.

Gazetemiz **Özgür Gelecek** yalnızca gazete çalışanlarına değil, bu gazetenin beslendiği çizgiye, devrim ve demokrasi mücadelesine gönül vermiş tüm okurlarımıza aittir. Yani aslında binlerce muhabiri, on binlerce gözü olan bir gazeteyiz ve bu yüzden şanslıyız!

Gazetemizin niteliğinden, gerçeklere ve gerçeklerden beslenen mücadeleye katkısından hep birlikte sorumluyuz. Gelin, gazetemizin sayfalarını, sitemizi; Mayıs-Haziran direnişleri, isyan dalgaları haberleri, fotoğrafları, videoları ile hep beraber besleyelim.

Serkeftin!

Emekçinin Gündemi

1 Mayıs faaliyetinde Taksim...

Sayfa 05

Göğün Yarısı

Sürecin sadece nicel değil, nitel...

Sayfa 07

Gündem

Günlerin bugün getirdiği...

Sayfa 03

Pusula

İnanmak ve istemek

Sayfa 11

"Sat bakalım, Yatağan'ı sat bakalım!"

İşçi/Köylü-04

Barzani hendeği:

Ölmüş bir konseptin mezarı!

Zimane Azad-06

Pembe ya da mavi; tüm otobüsler bizim!

BACAKLARINI TOPLA

YERİMİ İSGAL ETME

Yeni Kadın-07

Yeni MİT Yasası:

Muhaberat değil "ileri" faşizm!

Sentez-09

Yasak mı dediniz!?

Geçtiğimiz yıl 1 Mayıs'ta Taksim için yasak dediler. On binlerce insan Şişli, Mecidiyeköy, Okmeydanı, Beşiktaş, Tarlabası vb. alanlarda saatlerce alanları terk etmedi... Hem de sayısız gaz bombası, plastik mermi ve tazyikli suya rağmen oradaydı!

Yasak mı dediniz!?

Geçtiğimiz yıl 40. katlediliş yılında komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın Taksim'de anılmak istenmesine karşı 18 Mayıs günü polis yine saldırıdaydı. Ama anma gerçekleştirildi!

Yasak mı dediniz!?

27 Mayıs 2013'ten itibaren Gezi Parkı'ndan başlayarak tüm ülkeye yayılan isyanda yasağın bu halka işlemediğini görmediniz herhalde! Yasakladınız, yine oradaydık; katlettiniz, yine oradaydık! Ve yine orada olacağız! Berkin, Ali İsmail, Ethem, Medeni, Abdullah, Ahmet, Mehmet için orada olacağız! Bizi bekleyin!

23 NİSAN'da işçi çocuklara bayram yok!

Varlığını milyonların sömürüsüne, yaşamın an an gaspına ve emeğin dizginsizce köleleştirilmesine dayandıran bir sistem olarak kapitalizm, insanlığın yıkımını en vahşi yöntemleri ile üretmektedir. Karl Marx'ın "Benden sonrası tufan" sözüyle tariflediği bu durum; emeğin köleleştirilmesine dayalı tüm düzenlerde savaşları, yıkım ve krizleri üretirken, sistem; yaşadığı kaostan çıkış yolunu, vahşetin düzeyini artırmakta bulmaktadır.

Kapitalist sömürünün tarihine sirayet eden bu durum, bugün sistemi ayakta tutarken, sömürünün "kuralsızca" sürdürülmesi ise kapitalizmin özellikle de neo-liberal çağda temel şiarı haline gelmiştir.

Ülkemiz egemenlerinin "23 Nisan Dünya Çocuk Bayramı" adıyla andıkları ve çocuklara "bahsettikleri" sözde bayram günü yaklaşırken sistemin bu genel panoraması çerçevesinde çocuk işçiliği meselesini tartışmak önemlidir. Zira, sömürü düzenini kuralsızca işletenler, daha ucuza satın alabildikleri oranda, kadın ve çocuk emeğini satın almaya yönelmekte, özellikle de enformel sektörlerde bunu örgütleyerek, sadece sömürüyü değil, çocuk bedeninin istismarını da gerçekleştirmektedirler. Özellikle yarı-sömürge ülkelerde emperyalistlerin çok daha ucuza satın alabildikleri çocuk emeği, günlük yarım dolardan daha az fiyatı ile, tablo olarak bir vahşeti işaret etmektedir bizlere.

Kapitalizm çocuk bedenlerde yükseliyor...

Kapitalizmin ilk çağlarında, üretimdeki geri teknolojinin de katkısıyla, çocuk emeği dizginsizce sömürülmektedir. Çocuk işçiler, baba ya da annelerinin mesleklerinin gelecekteki sürdürücüleri olarak kavranmakta ve çok küçük yaşlardan itibaren sömürü çarkının içine çekilmektedirler. En ağır şartlarda ve sağlıksız koşullarda çalıştırılan çocuk işçilerin böylece eğitim hakları da gasp edilmekte, küçük bedenleri istismar edilmektedir.

Kapitalist üretimin ve üretim süre-

cinde teknolojinin gelişmesi ise, çocuk emeğine egemenlerce duyulan ihtiyacı azaltmamış, sadece alan, sektör ve içeriğini değiştirmiştir. Neo-liberal ekonomi dönüşümleri ile serbest pazarda at süren burjuvazi, daha ucuza satın alabildiği kadın ve çocuk emeğini, esnek alanlarda ve enformel sektörlerde kullanmayı sürdürürken teknolojik gelişim ile kas gücüne dayalı üretimin gerilemesi, kadın ve çocuk emeğini daha "kullanılabilir" hale getirerek istismarın artmasına yardımcıdır sadece. Ek olarak, yine neo-liberal ekonomik dönüşümlerle birlikte, küresel pazarda yarı-sömürge ülkelere düşen misyon gereği buralarda çocuk işçi kullanımı, özellikle emperyalist tekellerce artırılmaktadır.

Bu nokta önemlidir. Zira emperyalist tekellerin hammadde ihtiyacı ve yine dünya gıda pazarının ihtiyaçları çerçevesinde gerçekleşen üretimlerde çocuk işçiler çokça kullanılmakta ve Hindistan'ın Andra Pradesh bölgesindeki pamuk tohumu üretiminde günde 13 saat çalışan çocuklarda olduğu gibi bazı sektörler sadece çocuk emeği üzerine faaliyette bulunmaktadır.

Konu ile ilgili olarak Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) tarafından hazırlanan raporlara göre, dünyada çocuk işçi kullanımı özellikle de yarı-sömürge ülkelerde yoğunlaşmaktadır. Hazırlanan raporlara göre dünya genelinde, 5-14 yaş arasında 250 milyon çalışan çocuk bulunduğu, 12-17 yaş grubundan 283 milyon çocuğun çalıştığı için öğrenim göreceği bir okula devam edemediği tahmin edilmiştir. 5-9 yaş arası çalışan çocuklar toplam çalışan çocuk miktarının yaklaşık % 20'sini oluşturmaktadır. Buna göre 5-9 arası yaklaşık 50 milyon çocuk çalışmaktadır. İstatistikî araştırmalara göre çalışan tüm çocukların 120 milyonu tam zamanlı, 130 milyonu ise okul sonrası kısmi zamanlı işlerde çalışmaktadır. Tarımsal üretimde ücretsiz çalışanların oranı toplamda % 15 ile % 20 arasında iken toplam çalışanların yarısına yakını ise şehir merkezlerinde oturmaktadır.

Az önce bahsettiğimiz küresel ilişki ve çocuk sömürüsünün yarı-sömürge ülkelerde yoğunlaşma halini anlatan bölgesel veriler de, çocuk sömürüsü ile ilgili olarak "trajik tabloyu" gözler önüne sermektedir. Sömürüye tabi çocukların; Asya Kıtası'nda % 61'inin, Afrika'da % 32'sinin ve % 7'sinin de Latin Amerika'da çalıştığı görülmektedir. Afrika ülkelerinde toplam işgücünün yaklaşık % 20'sini çocuklar oluşturmaktadır. Örneğin Nijerya'da çalışan çocuk sayısı 12 milyon dolayındadır. Latin Amerika ülkelerinde çocuk nüfusun % 26'sı, Brezilya'da 10-14 yaş arası toplam çocuk nüfusunun % 18'i, Meksika'da da yaklaşık yine aynı oranda çocuk fiili olarak çalışmaktadır.

Çocuk Bayramı olan tek ülkeden sömürü manzaraları...

Ülkemiz özgülüne gelirse, 1920 yılında 23 Nisan'ı "çocuk bayramı" ilan edip, bununla övünenlerin defterinin de çocuk sömürüsü konusunda kabarıklık olduğu görülecektir. Ülkemizde çalışan çocuk sayısı, bir milyona dayanmış haldedir. TÜİK tarafından 2012 yılında çocuk işçilerle ilgili yapılan çalışmanın sonuçlarına göre, Türkiye'de 2012 yılı itibarı ile 6-17 yaş arasındaki 15 milyon 247 bin 893 bini çalışmaktadır. Bu rakam, çocukların yüzde 5.9'una karşılık gelmektedir. Çocuk işçilerin yüzde 32.7'si 6-14 yaş grubunda, yüzde 67.3'ü ise 15-17 yaş grubunda yer alırken, çalışan çocukların yüzde 50.2'si okula devam etmemektedir.

Bu aktardıklarımız sadece resmi rakamlardır. Buna, "Meslek lisesi memleket meselesi" gibi kampanyalarla eğitim adı altında sömürülen çocukları, çocuk hapishanelerinde çalıştırılan çocukları, meslek edindirme kursları adı altında sömürüye tabi tutulanları ve kayıt dışı, merdiven altı üretimde çalışan çocukları eklediğimizde rakamların korkunç boyutlara ulaştığı görülmektedir.

Bu noktada ek olarak altı çizilmesi gereken nokta, çocuk emeği sömürüsünün ülkemizdeki Kürt ulusal sorunu ile de derin bağlar taşıdığıdır. '90'lı yılların köy boşaltmalarından ve devletin zorunlu göç politikalarından etkilenen milyonlarca insanın büyükşehirlere akın ettiği dönemlerde, büyük şehirlerin kapasitesinin aşıldığı ve sağlıksız koşullarda bir yaşamın, göç mağdurlarına sunulduğu gözetildiğinde, Türkiye Kürdistanı'ndan göçle gelenler büyük oranda enformel sektörlerde çalışmak mecburiyetinde kalmışlardır. Bu anlamda, kayıt dışı ekonominin büyüdüğü dönemlerde özellikle enformel sektörlerde Kürt gençliği ve Kürt çocukları sömürüye tabi tutul-

muşlar ve çok daha sağlıksız koşullarda, kapitalizmin dışlıları arasına alınmışlardır. Ek olarak belirtilmesi gereken mesele, çocuk emeğinin çok daha sağlıksız ve iş güvenliğinden yoksun koşullarda istihdam edildiğidir. Sadece 2013 yılının ilk 10 ayında 55 çocuğun iş cinayetlerine kurban gitmesi bunu ispatlar niteliktedir.

Çocuk işçilerin bayramı alanlarda!

Konu özgülünde egemenlerin yaklaşımı ise ibretlik niteliktedir. CHP İstanbul Milletvekili Sezgin Tanrıkulu'nun çocuk işçiliğine ilişkin verdiği yazılı soru önermesine yanıt veren ÇSG eski Bakanı **Faruk Çelik**, "Ülkemizde çocuk işçiliğinin temel nedenlerinden biri de 'geleceksel bakış açısı' dediğimiz, çocuk işçiliğini önlemeye ilişkin bir algının olmayışdır" demekte ve suçun toplumsal algıda olduğunu belirtirken, bu algının nedenlerini bilinçli şekilde görmezden gelmektedir.

Türkiye; 1992 yılında ILO'nun Çocuk Emeğinin Sona Erdirilmesi Uluslararası Programı (IPEC) protokolünün imzalamasına rağmen bu konuda somut hiçbir adım atmamakta, aksine Taşeronlaşmanın önünü açan yasalarla esnek-kuralsız çalışmayı körükleyerek çocuk işçiliğinin ve çocuk sömürüsünün önündeki engelleri atmaktadır.

Esas sorun sistemde, "kâr etmediği ağacı kesmeyi" varlık denklemi koyan sömürü düzenindedir. Bugün çocuk işçileri sömürü çarklarında eriterek, alinterleri üzerinden zenginleşen bir sistemin sürdürücülerinin, çocukların bayram edeceği günleri getiremeyeceği ortadadır. Gezi İsyanı'nın ardından, yükselen toplumsal muhalefetin sınıf renginin artması, yaklaşan 1 Mayıs'ta emekçilerin sömürünün karşısına dikilmesi, çocuklara gerçek bayramı da getirecektir.

Gazi'de okurumuzu kaybettik

İstanbul-Gazi'de okurumuz **Duygu Demir**'in babası **Hüseyin Demir** hayatını kaybetti. Hüseyin Demir'in kendisi de 1980'li yıllarda Partizan çalışması yürütürken bir dönem hapishanede tutsak kalmıştır. Hapishaneden çıktıktan sonra uzun bir dönem beyninde çıkan ırla mücadele eden ve son zamanlarda tümörün büyümesinden kaynaklı durumu gittikçe kötüleşen **Hüseyin Demir**, 17 Nisan gece yarısı hayatını kaybetti.

Gazi'de yapılan cenaze merasiminin ardından memleketi Dersim Ovacık Eğrişar'a uğurlanan Hüseyin Demir'in cenazesi 19 Nisan günü toprağa verildi. Ailesine ve dostlarına başsağlığı diliyoruz.

Özgür Gelecek Gazetesi

GÜNLERİN BUGÜN GETİRDİĞİ...

AKP "Twitter muharebesi"nden zaferle çıktığını, "havuz" medyasının "aman dilediler" başlıklarıyla ilan ettiği ve fakat twitter yetkililerinin bir anlaşma yapmadıkları açıklamaları eşliğinde hakim sınıflar cephesinde gündem Cumhurbaşkanlığı seçimleri olarak şekilleniyor. Yerel seçimlerle hakim sınıflar cephesinde liderliğini pekiştiren R. T. Erdoğan bu konuda tek karar verici olarak ön plana çıkmış gibi görünse de; bahsi edilen seçimler "Türk devlet geleneği"nde hep tartışmalı ve çatışmalı geçmiştir. Üstelik Erdoğan'ın faşist kafa yapısının ürünü ve bu anlamıyla yürürlükte bulunan siyasal örgütlenmeye -yani faşizme- gayet uygun olan (Siz Erdoğan'ın neden hep "kazandığını" sanıyorsunuz?) siyaset yapış tarzı düşünüldüğünde, bu seçim sürecinde yeni tartışmaların ve saflaşmaların olmaması düşünülemez. Nitekim Anayasa Mahkemesi Başkanı hedefe konularak Cumhurbaşkanlığı seçimleri için peşreve başlandı!

Erdoğan'ın kazanma vurgusu sadece siyasal değildir. O parasal olarak da kazanmaktadır. Bu haliyle her türlü kazanma işini "en korunaklı yer" olan Çankaya'da sürdürmek isteyecektir. "Terleyip koşarım, icracı olurum, halktan aldığım yetkiyi kullanırım" açıklamaları, "yürütme"nin başı olarak çalmaya ve kazanmaya devam etmeye hevesli olduğunu gösteriyor. Bir hırsızlık, yağma, talan ve katliam cumhuriyeti olarak kurulmuş ve bugünlere gelmiş devletin başına en yakışan şahsiyetin Erdoğan olduğu tartışma götürmezdir. Bu o kadar açık olduğu için Cumhurbaşkanlığı seçimleri vesilesiyle yapılan tartışmalarda, bütün yolların Roma'ya çıkması gibi Erdoğan'a çıkmaktadır.

Halkın seçiminin onlar nezdinde hiçbir önemi yoktur. Cumhurbaşkanlığı seçimi tartışmasında her fırsatta halkın iradesi söylemini kullananların, daha şimdiden Erdoğan'ı Cumhurbaşkanı ilan etmeleri, bu zevatin demokrasi tıynetini göstermekle kalmıyor, hakim sınıfların ileri demokrasi adı altında uyguladığı düzenin nasıl bir demokrasi olduğunu da ortaya koyuyor. **Halk, onlar nezdinde "milli irade" adı altında, kararlarının meşrulaştırılmasının basit bir aracı olarak görülmektedir.**

Her ne kadar Cumhurbaşkanlığı vesilesiyle yapılan tartışmalarda Erdoğan kendini, tek seçici olarak gösterip memleketteki "demokrasi seviyesi"ni açık etmiş olsa da mesele hakim sınıflar açısından henüz çözülmüş değildir. Önümüzdeki sürecin bu açıdan tartışmalı geçeceği ön görülebilir. Diğer bir ifadeyle Gezi İsyanı'yla sallanan TC devletinin kendi içinde 17 ve 25 Aralık yolsuzluk ve rüşvet operasyonlarıyla ayyuka çıkan ve hakim klikleri arasındaki klik dalaşının derinleştiği krizin, Cumhurbaşkanlığı seçimleri vesilesiyle süreceği açıktır.

Kuşkusuz ki Türk hakim sınıfları istikrar istemektedir ve Erdoğan bunu sağ-

layacaktır. Ama bu istikrar halk muhalefetine karşı gerçekleştirilecektir. Yaşanan "devlet krizi"nin hakim sınıflar açısından Cumhurbaşkanlığı seçimleri vesilesiyle yeni konumlanışları ve dalaşları ortaya çıkarması, hakim sınıfların topunun halk hareketine karşı yaklaşımlarında bir değişiklik olacağı anlamına gelmiyor elbet. TC devleti kuruluşundan itibaren halka karşı, halkın üzerinde komprador burjuvaların ve toprak ağalarının bir diktatörlüğü olarak kurulmuştur. Devlet aygıtının halk düşmanı karakteri onun genlerinde mevcuttur.

Nitekim Gezi İsyanı'nı önceleyen günlerde başta 2013 1 Mayıs'ının Taksim'de kutlanmasını "çukur" gerekçesiyle yasaklayan "inşaat lobisi"nin(!) ve ardı sıra aralarında 18 Mayıs anması da olmak üzere her türlü gösteriye azgın bir faşist terörle saldırmaları basit bir kişisel kapris değildir. Erdoğan'ın "otoriterliği" ya da kişiliğiyle alakalı hiç değildir. Tamamen Erdoğan'ın temsil ettiği sınıfla alakalıdır.

İş cinayeti oranları, işçi sınıfının örgütlenme haklarına saldırılar, taşeronlaşma pratiği ve kıdem tazminatı gaspı gündemleri, Kürtler başta olmak üzere, ezilen ulus, milliyet ve mezheplere yönelik saldırılar ve uygulamalar tüm hızıyla sürüyor. Herkes kazanıyor! Erdoğan da kazanıyor! Ama bu herkes içinde işçi sınıfının ve halkın önemli bir kesiminin olmadığı açıktır. Çünkü onların kazanması için işçi sınıfı ve halkın kaybetmesi gerekiyor!

1 Mayıs'ı örgütlemek, kendimizi örgütlemektir!

Bu sınıfsal tavır kendisini halihazırda hiçbir engel olmamasına rağmen, 1 Mayıs Taksim alanının işçi sınıfına ve emekçi halka yasaklanmasında olduğu gibi göstermeye devam ediyor. Bu yasakçı anlayışın işçi sınıfı ve halk, devrimciler ilericiler açısından hiçbir anlamı olmadığı pratikte görülecektir. Geçtiğimiz yıl 1 Mayıs'ın Taksim Meydanı'nda kutlanmasını engellemek için olağanüstü çaba harcayan faşizm, işçi sınıfının ve halkın birlik, mücadele ve dayanışma gününü kutlamasına engel olamamıştı. Aksine bu faşist kafa, Taksim'i yasakla-

arak 1 Mayıs'ın mücadele günü olmasının pratik olarak altını doldurduğunun bile farkında olamayacak kadar gözü dönmüş davranmıştı!

Denilebilir ki yerel seçim sonuçları bir zamanlar "ne istediye verdiği" Güncülerin operasyonu ile canı yanmış T. Erdoğan açısından, "yanığa sürülen yoğurt" işlevi görmüştür ve asıl yarayı Gezi'de aldığı içindir ki, hesap sokakta kesilecektir. Zaten tam da bu nedenle (bu sınıfsal karşıtlık nedeniyle) Erdoğan ve şakşakçılarının "amentüsü" Gezi olmuştur! Her defasında onu anmaları bu açıdan manidardır! Erdoğan'ın 17 ve 25 Aralık yolsuzluk ve rüşvet operasyonuyla ortalığa saçılan pislikleri ortadadır ve "Çankaya'ya sığınmak" onu halkın haklı ve meşru mücadelesinin hedefinden kurtaramayacaktır. Nitekim sadece İstanbul değil bütün illerde 1 Mayıs kutlamaları, halk hareketinin Gezi'den sonra inişli çıkışlı da olsa sokakları terk etmeyen pratiğinin somut yansıması olarak, Erdoğan şahsında faşizmle korakor mücadelesinin bir göstergesi olacaktır.

Bu nedenle başta İstanbul Taksim olmak üzere bütün 1 Mayıs kutlamaları için yapılan çalışmalar ciddiyetle ele alınmalıdır. Geçmişe oranla gözle görülür bir şekilde daha yaygın ve farklı alanlarda çalışma yürütülüyor olması, iyi olmakla birlikte, yeterli değildir. 40. yıl kampanyasıyla başlayan, Gezi'yle birlikte süren şehir çalışmalarında yürütülen faaliyetin belli bir yaygınlığa ve kitleselliğe ulaşmasına rağmen kimi sorunları bağrında taşıdığı açıktır.

Her faaliyet alanının kendine has özgünlükleri olduğu ve pratik faaliyetlerin de buna uygun olarak örgütlenmesi gerektiği bilinciyle hareket edecek olursak, tüm çalışmalarımızda ön plana çıkan bir sorun **örgüt ve örgütlenmedir.**

Öncesi olmakla birlikte yerel seçim pratiğimizde gördüğümüz üzere çalışmalarımızda bu yönün eksikliği önemli oranda kendini dayatmaktadır. Örgütlü olduğunu ifade edip örgütsüz bir pratik yürütmek çalışmalarda alınacak verimi düşüren belirleyici nedendir. Nitekim yürütülen çalışmalar doğru bir şekilde ele alınamadığı ve yeterince örgütlü yürütülemediği içindir ki; binbir emekle

Yerel seçim sonuçları bir zamanlar "ne istediye verdiği" Güncülerin operasyonu ile canı yanmış T. Erdoğan açısından, "yanığa sürülen yoğurt" işlevi görmüştür ve asıl yarayı Gezi'de aldığı içindir ki, hesap sokakta kesilecektir.

yürütülen ve canla başla gerçekleştirilen faaliyette, azımsanmayacak sayıda bir kitleye ulaşmış, iyi kötü bir sonuca ulaşılsa da, başlanılan yerden daha ileriye de olunmaması asla kabul edilebilecek bir durum değildir. Harcanan emek çok değerli olmakla birlikte sonuç alıcı değilse ve bizi bir adım ileriye taşıyorsa, pratiğimizdeki eksiklikleri sorgulamak ve nerede hata yaptığımızı cesaretle ortaya koymak gerekir.

Bu vesileyle başta 24 Nisan 1972'nin yıldönümü çalışmaları olmak üzere, 26-27 Nisan arasında yapılacak olan **"Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük"** Uluslararası Hapishaneler Sempozyumu çalışması, 1 Mayıs faaliyeti, 6-18 Mayıs çalışmaları ve ardından da Gezi İsyanı ve Şehitlerini anma pratiklerinde gerçekleştirilecek çalışmalarda her okurumuzun, faaliyetçilerimizin geçmişte durduğu konumdan daha ileri adım atabilmesi için planlı, programlı çalışmasının yanında; daha da örgütlü olması kaçınılmazdır. Bu konuda var olan eksikliklerin açığa çıkartılıp üzerine gidilmesi, işçi sınıfının ve halk kitlelerinin kendiliğinden de olsa var olan hareketinin içinde boğulmamızı önleyecek, hareketin bizi sürüklemesinin önüne geçilebilecektir.

Kitlelerinin kendiliğinden hareketi içinde yönümüzü bulabilmenin yegane yolu örgütlü olmak ve örgütlenmenin niteliğinin yükseltilmesinden geçmektedir. Çalışmalarımız buna hizmet etmiyorsa orada iyi niyetli ama son tahlilde sonuçsuz kalmaya mahkum bir çalışmadan bahsedilebilir. İyi niyetin sınıf mücadelesinde, ülkemiz gerçekliğinde yeri olmadığı her fırsatta kendini gösteriyor. Geçtiğimiz hafta yaşanan birkaç örnek bu konuda yeterince ikna edicidir! Örneğin Şırnak'ın Koçağılı ve Kuşkonar köylerinde 1993 yılında 38 Kürt köylüsünün devlet tarafından katledilmesi, zaman aşımı gerekçesiyle kapatılırken, Roboski katliamının akıbeti hakkında fikir vermektedir.

Nitekim Muğla'da Roboski'de katilliği tescilli olan başbakanı "**Katil Erdoğan**" sloganıyla protesto eden beş öğrenciye bir yıla yakın hapis, iki öğrenciye ağır para cezası verebilen; "**Ahmet Atakan ölümsüzdür**" yazılması yaptığı için ise bir gence 1 yıl hapis cezası verildiği ülkede, demokrasi mücadelesinin de, devrim mücadelesinin de nasıl olacağı son derece açık değil midir?

Günlerin bize getirdiği sadece baskı, zulüm, sömürü, katliam, ayakkabı kutuları, ikiyüzlülük, riyakarlık ez cümle faşizm değil; aynı zamanda, direniş, mücadele, sokaklar, barikatlar ve dağlardır. Yeter ki "**ancak bu böyle gitmez**" deyip **Ayağa Kalkalım!**

"Bu bir işgal değil, burası zaten bizim!"

İstanbul: 9 Kasım'da yayın hayatına başlayan ve Gezi İsyanı'nın ürünü olduğu iddiasında olan Karşı Gazetesi, 13 Nisan günü son kez yayımlandı. Ancak özgürlük ve eşitlik için milyonların sokağa döktüğü isyanın ürünü olduğunu iddia eden bu gazete, aynı zamanda çalışanlarının ücretlerini de ödemeyerek onları işsiz bıraktı. Karşı gazetesi çalışanları da, gazetenin son sayısı olduğunu ve şirketin kapatılacağını öğrenmeleriyle beraber Zeytinburnu'ndaki gazete binasından ayrılmama kararı aldılar. Biz de onları ziyarete gittik ve çalışanlardan **Özlem Akçan** ile kısa bir söyleşi gerçekleştirdik.

- İşgal eylemi nasıl başladı, buna nasıl karar verdiniz?

- 12 Nisan günü saat 16.00-16.30 gibi toplantıda gazetemizin son sayısının çıkarıldığı açıklandı ve patronun şirketi feshedeceği söylendi. Biz gazeteyi bitirdikten sonra haklarımızı nasıl alabileceğimizi sormaya başladık ama bize net bir şey söylenmedi. "Ödenecek, paranız bizde kalmaz. Ama şimdi değil, şu an param yok" gibi klasik açıklamalar yapıldı. Yani bu tarz süreçlerde hep olduğu gibi...

Ayrıca resmi bir tebligat da yapılmadı işten çıkarıldığımızı dair. Dolayısıyla biz hala buranın işçisi konumundayız ve binayı terk etmeme kararı aldık. Burası bizim işyerimiz ve mağdur olduk. İnsanlar işlerini bırakıp geldiler buraya. Hiç satmasa da uzun zamandır kendisini döndürecek şekilde gazetenin satıldığı açık açık ortada ve 1 sene boyunca bizlerin maaş alabileceği söylenmişti bize. Bir anda işsiz kaldık. Eğer buradan gidersek hala işçi konumunda olduğumuz için üç gün gelmediğimizde işten çıkarılabiliriz. Bu yüzden de gitmedik, buradayız. Buna işgal demiyoruz, çünkü burası bizim yerimiz. Haklarımızı alana kadar da buradayız. Güvenliğimizden çaycımıza kadar 91 emekçinin hakkını alana kadar buradayız.

- Önümüzdeki süreçte ne yapmayı düşünüyorsunuz?

- Bu eylem devam edecek. İnternetteki arkadaşlar işten çıkarılmadığı için onlar işlerine devam ediyorlar. Gazetenin basılı ayağı bittiği için biz buradayız şu an ama kendi gazetemizi çıkartıyoruz. Bir yandan sosyal medyadan günlük gelişmeleri paylaşıyoruz, bir yandan da basın açıklamaları yapıyoruz. Çok yoğun destek alıyoruz, hem okurlardan hem de meslektaşlarımızdan. Gazeteciler sendikası, çeşitli örgütlerden destek geliyor. Buradayız, kendi sesimizi duyuruyoruz, hakkımızı alacağız.

Amed'de DEDAŞ direnişi sonlandı!

Amed: DEDAŞ'ta 130 arıza bakım onarım işçisi kötü çalışma koşullarına dikkat çekmek için 6 Nisan günü iş bırakma eylemi gerçekleştirmişti. 13 gün süren direniş, grev kırıcıların etkisiyle son buldu.

Seçilmiş 18 kişi işten çıkarılarak, geriye kalan işçiler çalışmaya devam etti. DEDAŞ müdürü işçilerin mücadelele noktasında deneyimsizliğini lehine çevirmiş, işçileri çeşitli bahanelerle işe almaya başlamıştır. İşe alınan işçiler, aslında değişen hiçbir şey olmadığına farkına vardılar. Aldığımız bilgilere

göre müdür işçilerin her hareketine müdahale eder hale gelmiş durumdadır.

İşten çıkarılan 18 direnişçi SGK 29. Maddesi olan "işveren tarafından işçinin ahlak ve iyi niyet kurallarına aykırı davranışı nedeniyle fesih" gerekçesiyle işten çıkarıldı. Bu madde doğrultusunda işten çıkarılan işçiler, İŞ-KUR'dan işsizlik parası dahi alamıyorlar. Çıkarılan 18 işçi hukuki yollardan haklarını aramaya devam edeceklerini, yönetim hakkında dava açacaklarını

nı açıkladılar. İşten çıkarılmış işçiler, işe geri dönen, çalışmaya devam eden arkadaşlarının çok kısa zamanda, hatta birçoğunun şu anda bile pişman olduğunu dile getirdiler.

"Sat bakalım, Yatağan'ı sat bakalım!"

Ankara: Yatağan işçilerinin gerçekleştirmemesi için mücadele verdiği ve son bir haftadır Özelleştirme İdaresi Başkanlığı önünde mücadeleyi büyüterek baskı yaratmaya çalıştığı Yeniköy ve Kemerköy termik santralleri özelleştirmesi için 18 Nisan günü ihale gerçekleştirildi. Dışarıda atlarıyla, gazı, plastik mermisiyle işçilere saldıran devlet, içeride ise termik santralleri sattı.

Termik santrallerin özelleştirileceği ihalenin her an olabileme ihtimaline karşın işçiler son bir haftadır Özelleştirme İdaresi Başkanlığı önünde bekleyişlerini sürdürüyordu. Saat 15.00'te ihale yapılacağı haberinin gelmesiyle işçiler de Başkanlık önünde toplanmaya başladı. İhale vaktinin gelmesiyle de Kurtuluş Parkı'ndan Başkanlık önüne geçilmek istendi. TOMA'sı, çevik kuvvetiyle yığınak yapan polis işçilere azgınca saldırdı. Saldırının boyutu öyleydi ki Ankara'da hiç alışık olunmayan atlı polisler de devreye sokuldu. 10'a yakın gözaltı ve çok sayıda yaralının olduğu saldırı sonunda işçiler parkı terk etmedi ve öfkeli bir şekilde ihale sonucunu beklemeye devam etti. İşçiler bekleyiş sırasında Gezi'ye atfen yaptıkları "**Sat bakalım, sat bakalım Yatağan'ı sat bakalım/Yatağan'a gel, direnişi gör/delikanlı kim bakalım**" marşını söyledi ve "**Yatağan işçisi yalnız değildir**", "**Birlik, mücadele, zafer**" gibi sloganlar haykırıldı.

Polis saldırısından birkaç saat sonra ihaleyi 2 milyar 671 milyon dolarlık teklifiyle İC İçtaş AŞ'nin aldığı açıklandı. İhalenin sonlanmasının ardından Ma-

den-İş Yatağan Şube Başkanı **Süleyman Girgin** bir açıklama yaptı.

Açıklamada "**Türkiye insanına ve Türkiye'ye ihanet edilen bir ihale yapıldı**" denildi. Siyasi iktidarın seçimden önce iki ay erteleneceğini söylediği ihaleyi bugün gerçekleştirdiği ve AKP iktidarının besli kedilerinden biri olan bir firmaya teslim ettiği belirtilen açıklama "**bütün aydınlarımızı, öğrencilerimizi, yurtseverleri, gençleri Yatağan işçisiyle dayanışmaya çağırıyorum**" denilerek sonlandırıldı. Ayrıca açıklamada ihaleyi alan şirketin Yatağan'daki santrallere giremeyeceği ve işçilerin üretimden gelen güçlerini kullanacaklarının sinyalleri verildi.

Özelleştirmeye karşı yıllardır aktif mücadele yürüten Yatağan işçilerinin sınıf öfkesi sohbet ederken dahi gözlemlerden okunuyor, sloganlardaki haykırış, "**dönmek yok**" derken havaya kalkan yumruk ezilen halkın umudunun ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor. İşçilerin sık sık dile getirdiği, mücadelede sonuç alamazlarsa "**üretimden gelen güçlerini**" kullanacaklarının vurgusu Türk-İş'in işçilerin haklı mücadelesini pasifize etme ihtimaline karşın önemli bir anlayışı ifade ediyor. Ki "haydi gidiyoruz" diyerek miting sonrası işçileri sokaklardan çekmek isteyenlere en güzel yanıtı, "**hayır gitmiyoruz, burada bekleyişi sürdüreceğiz**" diyen ve günlerdir Kurtuluş Parkı'nda bekleyişini sürdüren işçiler verdi.

Biz de Özgür Gelecek Gazetesi olarak polis saldırısının ardından bekleyişte olan işçilerle sohbet etme fırsatı ya-

kaladık. Gözleri biber gazıyla yanmış bir işçi Kütahya'daki santral işçilerinin direnişine değinerek "**Kesinlikle o direniş de değerli, ancak Muğla Yatağan'da halkın ortak bir duruşu var, devletin bu kadar korkması ve Tayyip Erdoğan geldiği zaman olağanüstü önlemler alınmasının sebebi de bu**" dedi.

İşçiler ÖİB önünde 30 Nisan'a kadar bekleyişi sürdürme kararı aldı. Aynı zamanda özelleştirme ihalesinin yapılmış olması, üretimden gelecek güçlerinin Yatağan termik santrallerinde kullanılacağına da habercisi. Üniversitelerde, sokaklarda ve birçok yerde dayanışma amaçlı eylem ve etkinlikler gerçekleştirilmeye devam ediliyor.

"Kaza değil, cinayet!"

İstanbul: Kumport Limanı'nda Liman-İş Sendikası'nda örgütlü olan ama patron tarafından sendikadan istifaya zorlanan bir işçi, 12 Nisan gecesi bir iş cinayetinde yaşamını yitirdi. 14 Nisan günü limana gelen **Liman-İş Sendikası**, Kumport şirketinin önüne siyah çelenk bıraktı. Şirket sahipleri ve ÖGB, işçilerin yürümesine izin vermedi. İşçiler kısa bir süre yolu trafiğe kapatarak oturma eylemi yaptı. İşçilerin yürümekteki ısrarı üzerine ÖGB ile işçiler arasında arbeye yaşandı. Şirket sahibi, güvenlik şefi ile işçi temsilcileri, sendika yönetiminin tartışmasının sonunda yürüyüş yolu açıldı.

Yürüyüş boyunca işçilere iş cinayetlerine karşı Liman-İş Sendikası çatısının altında birlik olma, örgütlenme çağrıları yapıldı. "**Kaza Değil Bu Bir Cinayet**" yazılı pankartın taşındığı eylemde işçiler adına yapılan açıklamada yaşanan bu iş cinayetinin esas sorumlusu ve suçlusunun, uyarıları dikkate almayan şirket sahipleri olduğu vurgulandı.

Katledilen işçilerin ruhu, 1 Mayıs meydanında!

Gezi İsyanı ve hemen ardından patlak veren tape skandallarının ısıttığı politik atmosferin eşliğinde, on yılların en hareketli 1 Mayıs'ına günler kala, düzenin sömürü çarkları, işçilerin canlarını almaya devam etmektedir. Yolsuzlukları ayyuka çıkmış, hırsızlıkları fezaya ulaştırmış egemenler ve onların siyasi temsilcisi olarak hükümet, çıkarttığı yasalarla iş hayatını her an biraz daha olumsuz koşullara sürüklerken, halktan çaldıkları ve "sıfırlamadıkları" milyonlarca emekçi yoksul halkı her gün daha fazla sömürüye tabi tutmaktadırlar.

Gelinen aşamada ise işçi cinayetleri, özellikle AKP'nin 12 yıllık iktidar döneminde hep sümenaltı edilen bir gündem olmakla beraber, aynı derecede trajik rakamları da barındırmaktadır. Ki toplamda açığa çıkan tablo, egemenlerin ve onların siyasi temsilcisi olarak AKP'nin konu özgünlüğündeki konumlanışından bağımsız da değildir. "Güzel öldüler", "ölüm maden işçisinin kaderinde var", "neyse ki 8 işçi" içeriğinde bir yaklaşımın, işçi yaşamını ve iş güvenliğini ne derece umursayacağı zaten anlaşılmaktadır.

"T"aşeron "C"enneti'nde işçi manzaraları

Neo-liberal ekonominin serbest pazarda at süren karakteri ile de bağlantılı şekilde, kural-sız, esnek çalışmanın bugün çalışma hayatına damgasını vurduğu bir dönemde, iş cinayetleri de sürekli artmakta ve korkunç rakamlara ulaşmaktadır. Belirli rakamları aktarmak gerekirse, AKP'nin 10 yılında toplamda 11 bin 706 iş cinayetlerinde katledilmiştir. Geride bıraktığımız 2013 yılında 1235 işçi, 2014 yılının ilk 3 ayında 279 işçi iş cinayetlerine kurban gitti. Her yıl artan oranlarda işçinin katledildiği ülkemizde, **İstanbul İş Cinayetleri Ve İşçi Sağlığı Meclisi'nin** yaptığı araştırmalara göre, çok

düşük giderlerle alınabilecek güvenlik önlemleri ile büyük oranda bu cinayetlerin önüne geçmek ise mümkündür.

Bu durum sadece Türkiye'ye özgü değildir kuşkusuz ancak ülkemizde işçi cinayetlerinin oranının Avrupa ortalamasının 8,5 katı olması bile tek başına trajik durumu gözler önüne sermektedir. İşçi cinayetleri çerçevesinde bir diğer değinilmesi gereken mesele ise çocuk işçilerin varlığıdır. Daha ucuza satın alınabildiği oranda egemenlerce tercih edilen çocuk işçiler, özellikle kayıt dışı üretim içerisinde ve enformel sektörlerde istihdam edilmekte ve çok daha sağlıksız koşullarda çalıştırılmaktadır. Geride bıraktığımız yıl 55 çocuk işçi, iş cinayetlerine kurban giderken daha geride bıraktığımız hafta 6 yaşındaki **Ali Can Öz**, babası ile birlikte gittiği Antalya'nın Aksu ilçesindeki fabrikada, patronun önlem almaması sonucu katledilmiştir.

1 Mayıs yaklaşırken...

Sonuç olarak, varlık sebebini sömürü ile tanımlayan, görüp algılayabildiği her şeyi pazara süren ve meta olarak kavrayan bir sistem, işçi güvenliğini de "daha fazla kâr etme" kaygısıyla es geçmektedir. Alınabilecek basit tedbirlerle işçi cinayetlerini azaltmak mümkünken, ülkemizde her gün 5-8 işçi hayatını kaybetmeye devam etmektedir. Bunlar tabloya yansıyan-

lardır. Bu listeye, çalışma hayatının getirdiği hastalıklarla yaşamını yitiren işçileri de eklemek gerekmektedir. Deri'de çalışıp astım, verem olan; kot taşıma işlerinde bir yıl bile çalışmadan slikozis hastalığı nedeni ile yaşamını kaybeden işçiler de, yine aynı sebeplerden ötürü katledilmişlerdir.

1 Mayıs yaklaşırken, işçi ve emekçiler, Davutpaşa'da, Ostim'de, madenlerde katledilen işçilerin öfkelerini kuşanmak, Punto'dan Greif'e direnen işçilerin bilinciyle alanlara dökülmek zorundadır. AKP'nin iş güvenliği konusundaki tavrını, "asrın projesi" 3. Köprü inşaatında katledilen işçilerden, kaçak olduğu için inşaatın durdurulması için mahkeme kararı olan yeni Başbakanlık binası inşaatında katledilen işçilerden okumak mümkündür.

Bu hali ile yaklaşan 1 Mayıs, işçi cinayetlerine dur demek için egemenlerin karşısına dikilme fırsatı haline gelmektedir. Yaklaşan günler, kitlelerin sokakları yeniden tutuşturacağına delaletidir. AKP daha şimdiden Taksim'e ve Kızılay'a saldırı sinyalleri verirken, 1 Mayıs, işçi ve emekçilerin taşeron sistemine, kural-sız esnek çalışma koşullarına ve işçi cinayetlerine karşı ayağa kalkmasının adı olmak zorundadır. Taksim'de katledilen işçilerin ruhu, 1 Mayıs'ta gökyüzünü fethedecektir.

Kütahya'da işçiler polisle çatıştı

H. Merkezi: Geçtiğimiz süreçte özelleştirilen Seyitömer Termik Santrali, Çelikler Seyitömer Elektrik'te çalışan 109 işçi işten çıkarıldı. Bunun üzerine işten çıkarılanlar ile birlikte 17 Nisan günü direnişe geçen işçiler tesis içinde yürüyüş yaptılar.

Yoğun jandarma ve polis takviyesinin yapıldığı direnişe işçi aileleri de destek vermek istedi. Kadınların yoğunlukta olduğu destek grubu içeriye alınmayınca işçiler nizamiye binası ile yanındaki yemekhaneyi

ateşe verdi. Park halinde duran bir kamyonet ile bir cip de işçiler tarafından ters çevrildi. İşçilerin tepkileri üzerine saldırıya geçen kolluk ekipleri yoğun biber gazı kullandı. Bunun üzerine işçiler de taş, sopa ve yanlarında bulunan yemek sefer taslarını fırlattı. Gece yarısı eylem işçiler tarafından sonlandırılırken yaralanan 1'i asker, 1'i polis, 3'ü tesislerde çalışan mühendis, 3'ü tesislerin özel güvenlik görevlisi, 3'ü de işçi olmak üzere 11 kişi hastaneye kaldırıldı.

Emekçinin Gündemi

1 Mayıs faaliyetinde Taksim'i daha güçlü ifade edelim!

2014 yılı 1 Mayıs'ı hazırlık sürecinin önemli bir dönem olduğu unutulmamalıdır. Çünkü bu hazırlık süreçleri işçi ve emekçilerin taleplerinin en çok öne çıkarıldığı dönemlerdir. Bu süreçteki çalışmalarda pratik tutumumuz kitlelerle olan bağımızın gelişmesine ve örgütlenmemize katkı sunacaktır. Kitleler bu süreçlerde yürütülen faaliyetin kendisine ait gelişmelerle ilişkisine bakarlar. İşsizlik, yoksulluk, yolsuzluk, düşük ücret, güvencesiz çalışma, sendikasılaştırma bugün emekçilerin en temel sorunlarının başında gelmektedir. Bu açılardan bakıldığında yapacağımız çalışmalar bunların tamamını kapsamalı ve bu sorunların kaynağının sistem olduğu gerçeği, propaganda yaparken asla unutulmamalıdır.

İşçilerin çalıştığı üretim yerleri başta olmak üzere fabrika önlerine, işçi ve emekçilerin işe gidip geldiği otobüs, tren, metrobüs vb. duraklara kadar tüm keşiştiği noktalar bizim de faaliyet yerlerimiz olmalıdır. Faaliyetin görünür kılınması esas olarak sürece müdahalede bir ön adım olarak görülmelidir. Bu süreçteki ajitasyon ve propagandanın görünür kılınması için çaba göstermeliyiz. Bu çalışma kitlelerle buluşmamızın zemini.

Yolsuzluğun, hukuksuzluğun her alanda ayan beyan ortaya çıktığı bu süreçte demokratik haklarımızın kullanılması meşrudur. Hakkımızdır. Bu hak ne kadar güçlü kullanılırsa sürecin karşısında o kadar güçlü durulabilir. Bu sürecin örgütlenmesi ve yürütülmesinde izleyeceğimiz yol, verilen çaba bu bakımdan sonucu etkileyecektir. Elbette yalnızca bizim çabamızla bu süreç kotarılmayacaktır. Ancak her çaba büyük sonuçlar yaratmıştır/yaratır. 1 Mayıs 2014 de böylesi bir sürece denk gelmektedir.

Bir yandan işçi ve emekçiler 1 Mayıs'a hazırlanırken diğer yandan siyasi iktidar da bir süreci izlemekte ve buna göre taktik geliştirmektedir. 1 Mayıs yaklaştıkça iktidar kutlamaları özünden koparmak için bütün olanaklarını kullanmaktadır. Öncelikle tartışmaları alan üzerine çekerek 1 Mayıs'ın meşru yönü ile Taksim'de oluşan iradeyi etkisizleştirmek istemektedir. 1 Mayıs öncesi Taksim ısrarını boşa çıkarmak için adeta yan kuruluşu gibi çalışan Türk-İş eliyle Kadıköy; Hak-İş eliyle de Kayseri'yi gündeme getirerek işçilerin ve emekçilerin birliğini bozmanın, sonra da tartışmaları alan üzerinden boşa çıkarmanın hesabındadırlar.

Bu etkisizleştirmede kullanılan Truva atı Türk-İş'in Kadıköy başvurusu da buna hizmet etmektedir. Ancak traji komiktir ki Başbakan daha sonra yaptığı açıklamada Kadıköy'de de miting yasağı bulunduğunu ifade etmiştir. Sınıfın organik birliğinin olmadığını gören ve tüm iplerini eline alan iktidara satmada, alçalmada sınır tanımayan sendikal bürokrasinin bu durumu bile cevap olmamıştır. Başbakan'ın son çıkışı ise Kadıköy yolunu dahi kapatmış görünmektedir.

Bu nedenle 1 Mayıs'a hazırlanırken 1 Mayıs'ın esas talebi olan birlik, mücadele ve dayanışmanın oluşmasını sağlayacak olan, bu süreçteki çalışmaların toplamıdır. Faaliyetimizin bir yanını da işçi ve emekçilerin birlik olması gerektiği yanı üzerine oturtmalıyız. Son Türk-İş İstanbul Şubeleri toplantısında bunun olmaması için başta Türk-İş'in duruşunun etkili olduğunun altını çizmeliyiz. Öyle ki bu toplantısında böyle olması gerektiği tavrını ortaya koyanlara karşı bir koro şeklinde karşı tavır dahi alınmıştır. Bu durum, bir kez daha sendikaların sınıfla bağının ne kadar uzak olduğunu göstermektedir.

Sendikalar apolitikleştirilmiş, alan adeta sınıfa yabancılaşmış, neredeyse sınıf kelimesi dahi kullanılmamaktadır. Buna rağmen şubeler platformunda görülen gerçeklerin net ifade edilmesi sendikal bürokrasi ile yapılan bir hesaplaşmada safların değişeceğini görmek mümkündür. Ancak bunun için daha güçlü müdahalelere ihtiyaç duyulmaktadır.

Tüm bu gerçekler ışığında 2014 1 Mayıs'ına yaklaşırken yürütülen tüm faaliyetlerde daha güçlü bir şekilde "Her yer Taksim, her yer 1 Mayıs" diyelim.

Meskan Dağı'nda kalekol eylemine saldırı

H. Merkezi: Colemerg'in (Hakkari) 2 bin 100 rakımlı Meskan Dağı'nda yapımı planlanan kalekola binlerce askerin konuşlanılması ve operasyon hazırlıklarına karşı kurdukları çadır ile eylem halinde bulunan BDP ve demokratik kurumlar, 14 Nisan günü dağın zirvesine doğru yürüyüşe geçti. Binlerce kişinin katıldığı eylemi engellemek isteyen devlet, bölgeye çok sayıda polis ve özel hareket timi yerleştirdi.

Yapılan görüşmede yürüyüşe izin verilmedi. Kitlenin kararlı olduğunu belirtmesi üzerine asker gaz bombaları ile kitleye saldırdı. Saldırının ardından kitle de alana yayılarak zirveye doğru hareket etti. Askerin saldırısına taş ve havai fişek ile karşılık verildi.

TC duvar örer, KDP hendek kazar!

Amed: Rojavalılar KDP'nin açtığı hendekleri protesto etti. "Kurdistan yek e perçe neke" sloganlarıyla on binlerce Rojavalı ellerindeki kürekle yürüyerek açılan hendekleri doldurdu. IŞİD çetelerinin Kobane saldırısının ardından TC de kazdığı çukurlarla çetelere destek vermişti. KDP yönetimi ise Cizire Kantonu boyunca hendekler kazmaya başladı.

Rojavalılar kazılan hendekleri sınır hattı boyunca eylemler yaparak protesto etti ve ellerindeki kazma küreklelerle doldurdu. Yağan yağmura rağmen on binlerce kişi sınırda biraraya gelerek, "Xwîn yek e, can yek e, xiyanet neke" (Kan birdir, can birdir, ihanet etme) ve "Kurdistan yek e, perçe neke" (Kurdistan birdir, parçalamaya) yazılı dövizler taşıdı.

"Çocuklar geleceğimize"

İstanbul: 473. haftasında gözaltında kaybedilen çocuklar için toplanan Cumartesi Anneleri, 23 Nisan Çocuk Bayramı arifesinde gerçekleştirdikleri eylemde yapılan açıklamada "90'lı yıllarda çocuklara yönelen vahşetin hesabı sorulmadığı için, Türkiye bugün de ölü çocuklar ülkesi olmayı sürdürüyor" dedi. Kamuoyuna da seslenen aileler "Çocuklara yönelen devlet terörüne sessiz kalmayın" çağrısında bulundular.

Barzani hendeği: Ölmüş bir konseptin mezarı!

Irak Kürdistan Başbakanı Neçirvan Barzani 16 Nisan'da Ankara'ya geldi. Kürt bir liderin bu türden ziyaretleri genelde büyük yankısı olan bir gelişmedir. Ancak Barzanilerin özelde de N. Barzani'nin ziyaretleri artık nerdeyse aylık periyotlara oturdu son dönemde. Türk egemen sınıfları ve Barzanilerin sıkı ilişkisini, bazı açılardan hayra, bazı açılardan ise şerre yormak mümkündür.

Hayra yorulacak kısmı, Kürt kimliğinin artık bölgede en inkârcı, faşist rejim tarafından dahi fiilen kabullenilmesi ve bu bağlamda Kürt ulusal haklarının kabulünün gelişimine yönelik dolaysız katkısıdır. Bu durum konjonktürel bir etki yaratmanın ötesinde, Kürtlerin bir ulus olmaktan gelen haklarının kazanılması sürecinde var olan tarihsel ilerlemeye dolaysız katkı sunmaktadır.

Meselenin "şer" kısmına yani karşıdevrimci kısma gelecek olursak, öncelikle bu yönünün esas olduğunu hemen belirtelim.

Dayatılmaya çalışılan siyasal kimlik!

Bilindiği gibi 1998'de Öcalan'a yönelik komplo, 15 Şubat 1999'da tutsak edilerek sonuçlandı. Bu sürecin politik amacı çok yönlüdür. Bunlardan birisi ve belki de en önemlisi Ortadoğu'nun şekillenme sürecinde Kürt Hareketini mümkün mertebeye taşıyarak, önderlik ve süreçte etkisiz olacak düzeyde tutmaktır. Bunun için de gerek sınıfsal niteliği, gerek politik şekillenmesi, gerek tarihsel prestiji ve etkisi gerekse de örgütlenme düzeyi ile Irak Kürdistanı'nın örgütlü güçleri ve özelde Barzani'nin öne çıkarılması hesabı yapıldı. Barzani'nin zaten buna her açıdan hazır bir pozisyonu söz konusudur. 1999 ile başlayan tasfiye ve kuşatma hala devam etmektedir. Ama bu politika kan revan içinde, yara bere ile bugüne taşınmıştır.

Çünkü Öcalan'a yönelik komplo ile Kürt Hareketini etkisiz kılma amacı bırakılmıyorsa, tam tersine hareket daha da güçlendi ve gelişti. Sadece Türkiye Kürdistanı'nda değil, Kürdistan'ın diğer ilhak edilmiş parçalarında da geniş bir örgütlü ve politik güç olmayı sağladı.

Bu gelişmeler esnasında Kürt meselesinin yeni politik kimlik arayışı ve şekillenmesinde emperyalist sistemin ve bilimum uşaklarının pek de işine yarayan bir du-

rum değildir. Tam tersine tehlikenin büyümesi anlamına gelmektedir. Zira Kürt Ulusal Hareketi her ne kadar çok önceden bayrağından orak çekici çıkartmış, söylemlerinde ise sosyalizm vurgusunu sıfırlamış olsa da; mevcut ideolojik ve politik çizgisiyle dahi emperyalizmin bölgesel projelerine uyumsuzdur.

Kürt Ulusal Hareketinin tasfiye edilmesi, dağıtılması sürecinin silah ve zorla olmayacağı kavrandığı noktada artık devletin o meşhur kavramıyla "entegre stratejisi" devreye girdi. Entegre stratejisinin esas amacı PKK'nin ya tasfiye edilmesi ya ideolojik ve politik olarak zararsız hale getirilmesi ya da sıkı iş birliğine girmeyi kabul edecek bir politik transformasyona tabi tutulmasıdır. **Çözüm sürecinin çözme olarak işletilmesidir.** Bu uğurda görüşme, diyalog, uzlaşma, ateşkes, savaş, kuşatma, katliam, tutuklama, ekonomik abluka, siyasal yalnızlaştırma vs. her yol ve yöntem kullanıldı ve kullanılmaya devam ediyor. TC'nin Barzani ve Irak Kürdistanı ile ilişkilerinin aldığı yeni sıkı ilişkilendirme ve kader ortaklığının bir ayağı da budur.

Bu meselenin Türkiye ayağındaki Kürt meselesini çözme projesi, Kürt meselesinin dış ayağı ile uyumlu ve organize. Kürt Ulusal Hareketine yönelik her politika, onun önderliğinde gelişen her organizasyon bu geniş çaplı koalisyonun ortak tutumuyla karşılanıyor. Her birinin amacı farklı olsa da ortak paydası budur.

Türk egemenlerinin Barzani ile son süreçte gelişen ilişkisinin en önemli politik ayağı da budur. Kürt Hareketini mümkünse tasfiye etmek, değilse mevcut koalisyonlarına bir şekilde ortak etmek, onun bir unsuru haline getirmektir. Bu bağlamda karşılıklı sınıfsal çıkarlarını geliştiren güçlü ekonomik ilişkiler ise sürecin harcı olmaktadır.

Rojava: "Kürt Çıbanı"(!)

Son olarak Irak Kürdistanı ve Rojava arasına kazılan hendekler de bu organize duruş ve siyasetin sadece bir ürünüdür. Rojava, emperyalizm destekli ve Türk egemen sınıfları Barzani ortaklığıyla hayal edilen ve istenilen siyasal projenin önünde ciddi bir engel olarak durmaktadır. Üstelik bu gelişme Ulusal Hareketin çembere alınarak ideolojik ve politik olarak teslim alınması karşısında kuşatmayı yarma ve berhava etmede en sağlam mevzi durumundadır.

Şimdi Rojava kuşatmasının Irak Kürdistanı ayağında en pervasız ve haysiyetsiz "hendek politikası" uygulanmaktadır. Rojava'nın etrafındaki kuşatma, 1999 ile başlayan yeni Kürt siyasal şekillenmesi mücadelesinin devamıdır. Rojava gibi devrimci hamleler, hedeflenen sürecin berhava olması anlamına gelmektedir.

Kürtlere dayatılan, Barzani önderliğinin ya da en iyimser yaklaşımla Barzani'nin Kürt siyasal çizgisinin benimsetilmesidir. Artık Türk egemenleri de, Kürtler üzerindeki egemenlik garantisini bu siyasal çizgide görmektedir. Kürt Konferansının sürekli ertelenmesi ve sürüncemeye bırakılması, Türk egemenleri ile Barzani'nin ilişkilerinin ekonomik ve siyasal olarak sıkılaşması (petrol anlaşmaları), Rojava politikasında yakalanan ortaklık (hendek, duvar, sınır kapılarının kapatılması), Barzani'nin Türk egemen sınıflarını arkalayarak "çözüm sürecinin" arkasında durması (Diyarbakır ziyareti), Irak merkezi yönetimi ve Kürdistan arasındaki çelişkiye TC'nin Barzani'ye yakın durması gibi bir dizi temel soruna baktığımızda bu ittifakın tarihsel önemde ele alındığı görülmektedir.

Oluşturulmaya çalışılan Kürt siyasal kimliğinin amacı, Kürt Hareketinin her cephede kuşatılması ve ideolojik-politik çizgisinin hedeflenen bu siyasal kimliğe uyumlu hale getirilmesi çabasıdır. Bu gelişmeler ve kuşatma operasyonu Türk egemen sınıflarına Kürdistan'ın ilhak edilen dört parçasında da Kürtlerin kendi icazetlerinde hareket etmesini sağlayacak olanakların yaratılmasını amaçlamaktadır. Barzani ise Kürtler üzerinde bu şekilde siyasal ve ideolojik temelde ulusal önderliğini güçlü bir şekilde sağlamak istemektedir. Barzani'nin Türk egemenlerine Kürt ulusunun hakları noktasında geniş söz hakkı tanıma tavizi sadece bu nedenle ve kendi durumunu sağlama alma pahasıdır.

Bu ajandaların ortaklaştığı nokta olmaktadır. Türk egemenlerin dört parçada daha fazla söz sahibi olma ya da süreci bir şekilde kendi icazetine almaya çalışma siyaseti, Kürtlerin felaketi demektir. Barzani kısa vadeli çıkarları için bu çizgiyle ortak hareket etmektedir. Rojava sınırındaki hendekler de bunun sadece bir parçasıdır. Gelişmeler 1999 ile başlayan artık daha bilinçli ama daha çaresiz bir emperyalist patentli Türk-Kürt ittifakının gerçekleşmesi eksenlidir. Hiç kuşkusuz bugün kazılan hendek zaten ölmüş bu konseptin mezarı olmuştur.

Rojava, emperyalizm destekli ve Türk egemen sınıfları Barzani ortaklığıyla hayal edilen ve istenilen siyasal projenin önünde ciddi bir engel olarak durmaktadır. Üstelik bu gelişme Ulusal Hareketin çembere alınarak ideolojik ve politik olarak teslim alınması karşısında kuşatmayı yarma ve berhava etmede en sağlam mevzi durumundadır.

Esenyalı'da kadınlar Gönül için yürüdü

Kartal: 4 Nisan günü boşandığı eski eşi tarafından üzerine benzin dökülerek yakılan ve hala ağır yaralı olarak Lütfü Kırdar Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde yatan

Gönül Çalışkan için **Esenyalı Kadın Dayanışma Derneği** tarafından bir yürüyüş düzenlendi.

Yeni Demokrat Kadınlar'ın da destek verdiği eylemde kadınlar,

Hürriyet Caddesi boyunca yürüyerek Gönül'ün yakıldığı yerde oturma eylemi ve basın açıklaması gerçekleştirdi. Yapılan açıklamada *"Biz sustukça her gün içimizden biri katledilecek"* cümleleri ile mücadele çağrısında bulunuldu.

Pembe ya da mavi; tüm otobüsler bizim!

Sosyal medya üzerinden toplu taşıma araçlarında erkeklerin oturma biçimlerine yönelik #yerimışgaletme, #bacaklarınıtopla hashtag'i ile başlatılan kampanya ile kadınlar otobüs, metrobüs, metro ve benzeri ulaşım araçlarındaki taciz vakalarına tepkilerini büyütüyor. Yaşam alanları taciz, tecavüz ve şiddetin türlü halleri ile daraltılan kadınların karşılaştığı tacizin bir sonucu olan bu kampanya ile toplu taşıma araçlarındaki taciz teşhir edilirken, bir yandan da artık bunlara sessiz kalmamayacağına dair yorumlar ile kadınlar tepkilerini dile getiriyor.

En basit haliyle İstanbul'dan örnek verecek olursak balık istifi yapılan yolculuklarda kadınların taciz edilme korkusu ciddi boyutlara varıyor. Eğer kadınsan ve ayaktaysan kendini korumak için bir sırt çantasına ihtiyacın vardır ya da sağlam bir konum almak için gözlerin etrafı taramalıdır! Hadi diyelim ki oturma fırsatı ele geçirdin, bu sefer de yanına bir erkek "yayılarak" oturmuşsa bu sefer de ezilip büzülür, teması en aza indirmeye çalışırsın! Tepki verdiğinde "cadaloz" diye adlandırılırsın, sustuğunda ise "gönüllü"...

Hal bu denli vahimken Yeni Şafak Gazetesinde 18 Nisan günü kampanyaya ilişkin çıkan haber de aslında erkek egemen sistemin bakış açısını tam olarak ortaya koyuyor. Saadet Partisi'nin 2012 yılında toplu taşıma araçlarındaki taciz olaylarına karşı önerdiği "kadınlara özel pembe metrobüs" projesini kadınların önüne çözüm olarak getiren Yeni Şafak, *"Şimdi ise kadınların bu çığılığı sadece 'kadınlara özel pembe metrobüs' değil, 'ka-*

dınlara özel pembe toplu ulaşım araçları mı gelecek sorularını aklılara getiriyor" cümlesiyle anlayışını açık olarak ortaya koyuyor. Şurası kesin ki **Yeni Şafak'ın aklına gelen soru, kadınların bu soruna yönelik çözüm önerisi değildir.** Pembe toplu taşıma araçlarına binmeyen kadınları ötekileştiren bu anlayış, yaşanacak taciz ve tecavüz olaylarını meşrulaştıracak, erkek egemen sistem, suçlu bir kez daha kadına yükleyecektir. Hatta basit bir öngörüyle diyebiliriz ki iş *"Pembe otobüse, metrobüse vs. binseydi bu olmayacaktı"* noktasına kadar varacaktır. Bu öngörünün zemini, tecavüz vakalarına **"bağır-madı", "beraber içki içmişler"** diyerek kadının rızası olduğunu savunan sistemdir.

Kadını her fırsatta toplumsal yaşamın dışına iten devlet gerçekliği, **"kadın yoksa taciz de yok"** zihniyetiyle hareket etmektedir.

Kadını yaşam alanlarından uzaklaştırmak, eve hapsetmek isteyen zihniyetin ürünü olan pembe toplu taşıma araçlarının yanı sıra Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nın verilerine göre 2014 Ocak ve Şubat aylarında belediyelerin kadın sığınma evlerinden yararlanan kadınların sayısının geçtiğimiz yıla göre büyük artış göstererek 2013 yılının 12 ayının toplamının 2 katına ulaşması da kadına yönelik şiddetin boyutlarını bir kez daha hatırlatıyor.

Verilere göre 2013'te 2 bin 519 kadın, bin 640 çocuk olmak üzere toplam 4 bin 159 kişi yararlanırken, bu yılın Ocak ve Şubat aylarında 4 bin 59 kadın, 614 çocuk olmak üzere toplam 4 bin 673 kişi yararlandı.

Ancak Türkiye genelinde 6 ilde kadın sığınma evi bulunmazken, 14 milyonluk İstanbul'da sadece 17 kadın sığınma evi var ve bu sığınma evleri kadınların ulaşmakta zorluk çekeceği, İstanbul'un dışındaki bölgelerde bulunuyor.

Üstelik bu kadın sığınma evlerinin korumasının nasıl yapıldığı ise muğlak. Rakamların bu denli artışı kadına yönelik şiddetin ne derece boyutlandığını göstermesinin yanı sıra, kadının özgürlük arayışında olduğunun da bir yansımasıdır. Fiziksel, psikolojik, ekonomik ve cinsel şiddete maruz kalan kadınların artık bununla yüz yüze yaşamak istemediğinin bir göstergesidir.

Diğer yanı sıra kadın sığınma evlerinin bu denli az, ulaşımın zor ve güvenliğinin muğlak olması elbette ki tesadüfi değildir. "Kadının yeri kocasının yanı" anlayışına su taşıyan bu durum kadına, şiddet görse bile alternatifsiz olduğunu hissettirmek, ev-aile-eş üçlüsüne hapsetmek içindir. Kadının özgürleşmesinin yolunu tıkamak için her koldan saldıran devlet, bu açıdan kadın cinayetlerinin politik olduğu gerçeğini bir kez daha yüzümüze vurmaktadır.

Devlet kadına bakış açısını bir kez daha kadın sığınma evlerini işlevsizleştirerek, tacize karşı pembe toplu taşıma araçlarını çözüm önerisi olarak getirerek ortaya koymaktadır. Toplu taşıma araçlarından yaşamın her alanına tacize ve tecavüze karşı kadınlar her yerde olacaklar, yaşam alanlarının kısıtlanmasına müsaade etmeyeceklerdir. Kadınların tacizden, tecavüzdü ve şiddetten arınmış yaşam alanlarını yaratmasını, yaşam alanlarından erkekleri arındırarak gerçekleştireceğini düşünemeyiz. Aslan erkeklerden değil erkek egemen zihniyetten arınmış yaşam alanlarıdır. Sonuç olarak pembe ya da mavi, tüm otobüsler kadınların!

Göğün yarısı

Sürecin sadece nicel değil, nitel gücü olmak...

Emekçi kadınlar; ezilenler içinde **"ezilenin de ezilene"** olarak sistemle olan çelişkisi en yoğun olmasına karşın, örgütlenmesi en zor kesimlerden biridir... Bu durum -her ne kadar bir çelişki gibi görünse de- ancak tarihi, sosyolojik, politik, psikolojik vb. vb. belirleyenler dikkate alındığında anlaşılır hale gelir. Ve fakat, tüm genellemeler gibi belli özgünlükler, toplumsal değişimler, koşullar, süreçler vs. göz ardı edildiğinde ciddi hata paylarını da içinde barındırır.

Son yıllara ama özellikle de son bir yıllık sürece baktığımızda, kadın kitlelerindeki değişimi, hem kadın hareketi hem de toplumsal muhalefet içinde, eylemlere vb. kadınların katılımını, kendine güven konusunda sınırları aştığını-zorladığını görmemek mümkün değil. Ancak bu değişimin bir örgütlü güce dönüşmesinin, kadın örgütleriyle buluşmasının önünde hala ciddi engeller söz konusu. Bu engellerin başında da Yeni Demokrat Kadın'ın da içinde bulunduğu kadın örgütlenmelerinin kendi sınırlarını aşmaması, örgütlenmeye bugün daha açık hale gelmiş kesimlerle buluşmanın araçlarını yaratamaması geliyor diyebiliriz.

Biz elbette bu durumu kabullenmiyoruz. Kadın kitleleri yanımızdan akıp giderken kendi içine gömülen bir çalışmayı reddediyoruz. Tüm eylem ve etkinliklerde, çevremizdeki kadınları örgütleyecek olan kurumsal varlığımızı değil "birey" olarak varlığımızı yok sayıyoruz. Bu alanlarda kurumsal kimliğimizle kadınların taleplerini haykırmayısımızı mahkum ediyoruz. Yine bu alanlarda eylem disiplin ve içeriğini bozan, hiçe sayan, hiçbir şeye hizmet etmeyen "bireysel" tavrı istemiyoruz...

Tüm bu reddettiğimiz, yok saydığımız, mahkum ettiğimiz, istemediğimiz yolları kullanıp sonra "ezilenin ezilene" emekçi kadınların örgütlenmesindeki zorluklar genellemesine gitmek gerçekçi (ama ondan önce de devrimci) değildir. On binlerce kadın, yapılan eylem çağrılarında kulak veriyor ve katılıyor, toplumsal muhalefetin en önemli bileşeni olarak sokaklara çıkıyor, derdimizin bu genelleme değil, yine biz olduğumuz ortada değil mi?

1 Mayıs'la birlikte önümüzdeki sürece dair belli öngörüler mevcut. Ülkede, AKP iktidarının (tüm düzen partileri gibi sömürücü, egemen sınıfların temsilcisi ama aynı zamanda yine hepsinden daha fazla) yasakçı, kendinden başka türlü düşünene nefes dahi almayı yasaklayan, kitleleri sürekli aşağılayan vb. politika ve söylemleri devam ettiği müddetçe en ezilenler başta olmak üzere halk kitlelerinin öfkesinin bir kez daha yüzeyi zorlayacağını söylemek fazlasıyla mümkün.

Geçtiğimiz yıl, Gezi Parkı direnişiyle başlayan ve Gezi İsyanı olarak tüm kentleri saran dalga içindeki varlık biçimimize dair tartışmalar yaptık, olumluluk ve olumsuzluklarımız üzerine durduk. Bu değerlendirmelerin en temeli, Gezi İsyanı boyunca tek tek örnekler dışında YDK kimliğimizle isyanın bileşeni olamamak üzerinedi. Bu anlamıyla 1 Mayıs'la birlikte hazırlıklarımızı bu yönüyle yapmak ve eksiklerimizi tamamlamakla karşı karşıyayız. Aksi takdirde bir yandan sürecin içinde yer alırken diğer yandan kadın kitleleriyle etkileşime giremeyen, emekçi kadınların taleplerini ve sesini alanlara taşıyamayan, örgütlenmemizi iletmemekten uzak bir tutum sergilemiş oluruz ki, bu da sürecin nicel gücünden öteye gidememek, niteliğimizi yansıtamamak ve yüzeyi zorlayan öfkenin sahiplerine yabancılaşmak anlamına gelecektir.

Gözler İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne çevrildi

Yeni Kadın'dan panel

Ulm: 13 Nisan Pazar günü Yeni Kadın tarafından Ulm Tohum Kültür Merkezi'nde gerçekleştirilen **"Modern Eğitim Anlayışı ve Aile İçi Demokrasi"** semineri, yoğun ilgi ve katılımı gerçekleştirildi. Pedagog-yazar **Metin Ayçi-**

çek'in katıldığı seminerin birinci bölümünde, Ayçiçek eğitimden önemi ve günlük yaşamda eğitimin durarak, çocuğun kendi ayakları üzerinde kendi geleceğini kucaklayabileceği bir eğitimin nasıl gerçekleştirilmesi gerektiğine ilişkin düşüncelerini paylaştı.

Demokratik bir ilişkinin ancak aile içinde cinsiyet ayrımcılığının,

statüler üzerinden iktidar uygulamasının yarattığı ciddi sorunlar ele alınırken, katılımcı, paylaşımcı, özgürlükçü bir demokratik eğitim için çocuğun kimliğinin kabulü; düşüncelerine saygı gösterilerek düşünce ve düşüncenin özgür ifadesinin kabulü; kararlara katılımının sağlanması; sorumluluk paylaşımı; haklarda eşitlenme gibi başlıklar ele alındı.

Her konjonktürel değişim, emperyalist küresel sistem açısından birçok kırılmaya ve ibre değişimine sebebiyet vermektedir. Mayası krizlerle örülü bir sistem olarak kapitalizmin efendileri, bunalmalarla örülü olan tarihlerinde de türlü ittifaklar-bloklar, savaş ve kamplaşmalarla bu süreçleri yaşamışlar ve sistemin bekası için insanlığı yıkıma sürüklerken, krizlerini de büyütürken geleceğe havale etmişlerdir.

Ülkemiz özgülünde ise egemen sınıfların temsilcisi AKP, Gezi İsyanı'nın ardından büyük kırılmalar yaşamış; Ortadoğu siyasetinden iktisadi kalkınma problemlerine, iç siyasetteki kaos halinden yaklaşan ekonomik krize kadar bir dizi politik gündem çerçevesinde açığa çıkan sistem krizinde, efendileri tarafından yalnızlığa "terk" edilerek politik savurulmanın rüzgarına bırakılmıştır.

Gülen Cemaati-AKP gerilimi adıyla kamuoyuna yansıyan bu süreç, açıklanan "tape"ler, bakanlıklara yapılan dinlemeler, rüşvet-yolsuzluk haberleri ile "inlerine gireceğiz" terennümünde üst perdeden nidalarla, sistemin yönetememe krizinin derinleşeceğini gösterirken, önümüzdeki dönemde yükselme eğiliminde olan kitlelerin muhalefeti ise; bu çatlakları genişletecektir.

Bunun şimdiden farkında olan egemenler ise, sistem krizinde çıkış yolu aramakta, özellikle AKP'nin 30 Mart seçimleri ile sandıkta kazandığı "İstiklal Savaşı"nın ardından ise, "İstiklal" zaferini "istikrar"la taçlandırmaya çalışmaktadır. Böylesi bir süreçte ise, egemen sınıfların tüm klikleri çıkış arayışına düşmüş haldedirler.

Son dönemde kamuoyunda Avrupa Birliği (AB) tekrar sıkça tartışmaya açılırken, geçtiğimiz günlerde Avrupa Parlamentosu'nun talebiyle Dünya Bankası (DB) tarafından "AB-Türkiye Gümrük Birliği Değerlendirmesi" adıyla hazırlanan raporu da bu çerçevede okumak gerekmektedir. Egemen sınıf kliklerinin ve özellikle de 1996 yılında imzalanan ve "AB'ye girişin ön protokolü" şeklinde de tariflenen Gümrük Birliği uygulamasının etkileri ve günümüze kadarki sürecinin değerlendirdiği raporda, Gümrük Birliği'nin kapsamına dair dizi öneride de bulunmuştur.

Efendilerin terk ettiği TC Avrupa kapılarında...

Raporun genel mahiyetine geçmeden önce, ilk planda tartışmaya muhtaç olunan nokta, raporun veya AB eksensiz çeşitli tartışmaların AKP'nin 12 yıllık iktidarında özellikle 2004'ten sonraki uzun

sessizlik döneminin ardından yeniden gündeme gelmesinin kılan nedenleri üzerinedir.

Türkiye 31 Temmuz 1959 tarihinde Avrupa Ekonomik Topluluğu(AET)'na ortaklık için başvuruda bulunmuş ve AET Bakanlar Konseyi, Türkiye ile Yunanistan'ın başvurularını kabul etmiştir. Türkiye ile AET'yi Gümrük Birliği yoluyla tam üyeliğe götürecektir olan ve meşhur Ankara Anlaşması olarak adlandırılan "ortaklık" anlaşması 12 Eylül 1963'te imzalanmıştır. 22 Temmuz 1970'te Türkiye ile AET arasında bir anlaşma daha imzalanmış, bu anlaşma Türkiye'nin ortaklığını hedeflemiştir. Türkiye 15 Nisan 1987'de üyelik için başvuruda bulunmuş, ancak bu başvuru da reddedilmiştir.

Ocak 1996'da Türkiye AB Gümrük Birliği'ne kabul edilmiştir. (Önemli bir nokta olarak Gümrük Birliği'ne üye olup da AB'ye üye olmayan tek ülkenin Türkiye olduğunu vurgulamak gerekir.) AB 13 Aralık 1997'de de Türkiye'nin üyelik başvurusunu reddetmiştir. Geline aşamada, ise AB ile dönem dönem müzakereler yapılsa da üyelik görüşmeleri uzun süredir gündemden düşmüş ve aradan geçen sessiz yılların ardından en son 22. faslın açılması ile yeniden ülkemiz egemenlerinin gündemine girmiştir. Bahse konu son dönemki yeniden gündemleşme hali, AKP'nin yaşadığı sistem krizinden ve AKP'yi kuşatan bir dizi küresel gelişmeden bağımsız değildir kuşkusuz.

İlk olarak altı çizilmesi gereken nokta; TC'nin 2004'ten bu yana AB'yi gündeminden düşürmesi ile ilintilidir. Bu süreç, AKP'nin -özellikle Ortadoğu açısından- bölge liderliğine soyunduğu ve ABD patentli bir dizi hamlede ekonomik ve politik görevler üstlendiği dönemlere tekabül etmektedir. AKP'nin iktidara geldiği yıllarda ihracat payı % 20'ler civarında olan MÜSİAD'ın ilk sekiz yılda ihracatta % 40'ları geçmesi, "yeşil sermaye"nin ABD'nin Ortadoğu politikaları çerçevesinde ticari ilişkiler kurması, Cemaatin ABD'nin hegemonya kurmak istediği yerlerde okullar açması, yine bir dönem Erdoğan'ın Afrika'ya yönelim derdi tam da bu döneme denk düşmektedir. Ancak gelinen aşamada, Cemaat-AKP ittifakının dağılması bu bağı kırmış, bu anlamda da Cemaat patentli sermayenin AKP desteği ile ilan ettiği "seferberliği" parçalamıştır. Bu tablo içerisinde, bir de ABD'nin 2020'li yıllara doğru küresel ittifaklarını değiştirme yönelimi eklendiğinde, AKP patentli sermaye arayış içerisinde girmiştir.

Buna, özellikle ABD ve AB ülkelerinin zayıflayan ekonomilerinin karşısına

"Faiz lobisi" AB yolunda!

Çin'in devasa genişlemesi ve bunun karşısına ABD ve AB'nin Transatlantik Ticaret ve Yatırım Ortaklığı(TTIP) Anlaşması ile çıkma çabası da eklenmelidir. Bu anlaşma ile ABD ve AB pazarları görece ortaklaştırılmaya çalışılmakta ve yükselen Çin ekonomisinin karşısında direnç noktası örgütlenmeye çalışılmaktadır ve TC egemenleri daha şimdiden bu pastadan dökülecek kırıntıların peşindedir. Bu konuda; özellikle AB pazarı ile çalışan TUSİAD endişe duymakta, AB sürecinde gelişme olmaması halinde TTIP'a müdahil olamamanın korkusunu yaşamaktadır.

AB eksensiz tartışmaların yeniden gündemleşmesinin nedenlerinden bir diğeri de, derinleşmesi beklenen ekonomik kriz gerçekliğidir. 2008 yılında ABD'de finans piyasalarının çökmesinin ardından krizinin etkilerinden çabuk sıyrılan finans tekelleri, ekonomik çöküntüye çare olarak, yönünü TC gibi görece siyasal istikrara sahip ülkelere dönmekteydi. Ancak gelinen aşamada; Amerikan Merkez Bankası'nın (FED) yaptığı tahvil alımları ile düze çıkan finans şirketleri ve ABD ekonomisinin son dönemdeki büyüme eğilimi, bu ibreyi de terse çevirmiş haldedir. Sıcak para akışının kesilmesi özellikle AKP patentli MÜSİAD çevresinde öbeklenen sermayeyi tedirgin etmekle beraber TUSİAD gibi AB ile çalışan sermaye gruplarını da TTIP anlaşması çerçevesinde çizilecek yeni ticari ilişkilere uyum sağlamak adına, sürece erken müdahale etme çabasına sürüklemiştir. Açıklanan rapordaki değerlendirmeler ve öneriler bölümü de AB emperyalistlerinin bunu gördüğünü, kendi daralmışlık hallerinden çıkış çabasına TC sermayedarlarını da ortak ederek, TC'nin yarı-sömürge karakterine de uygun şekilde işlevselleştirmek istediğinin göstergesidir.

Rapora yansıyanlar...

"AB-Türkiye Gümrük Birliği Değerlendirmesi" adıyla hazırlanan rapor, Avrupa Parlamentosu'nun talebi üzerine Dünya Bankası (DB) tarafından hazırlanmış ve TUSİAD aracılığıyla Brüksel ve İstanbul'da tanıtım toplantıları ile kamuoyuyla paylaşılmıştır. Rapor, 1996 tarihli Gümrük Birliği Anlaşması sonrası süreçte TC'nin AB ile ticari ilişkilerini değerlendirmekte ve bu çerçevede bir dizi rakam sunmaktadır.

Rapora göre; TC'nin Gümrük Birliği'ni imzaladığı dönemden beri AB toplam ithalatından aldığı pay % 1,7'dir. Yıllık oranlar çıkartıldığında ise en büyük pay 2004 yılında % 2.7 olmuştur. Burada hatırlatılması gereken nokta 2004 yılında AB'nin 10 yeni üyeyi kabul etmesidir. Zira, bu kabullerden sonra AB ile daha rahat iktisadi ve ticari bağlar kuran yeni üyelerin varlığı TC'nin de payını düşürmüş ve TC açısından var olan dezavantajlı pozisyon bu noktada bir ekonomik kırılmaya yaratmıştır.

Rapor ayrıca başka bir dizi benzer değerlendirmeler içerirse de, öneriler kısmı ile daha fazla tartışılmaya muhtaçtır.

AB-Türkiye arasındaki ticaretin ve Türkiye'nin ekonomik yapısına dair vurguların yer aldığı raporda, raporun çıkarsaması Türkiye Gayri Safi Yurtiçi Hasılasının (GSYH) % 60'ını teşkil eden hizmet sektörünün Gümrük Birliği çerçevesine sokulması yönündedir. Yani Türkiye'ye ekonomik büyümenin üretimle değil, hizmet sektörü gibi enformal alanlarda rol biçerek yaratılacağı(!) salık verilmektedir. Türkiye'deki dış yatırımın % 75'e yakınının AB patentli olduğu tespiti yapılan raporda ayrıca, Gümrük Birliği'nin hizmet sektörü ile birlikte diğer kapsamadığı alan olan tarımsal üretimin de eksikliğini altı çizilmektedir. Avrupa'ya göre görece daha geri tekniklerle tarımsal üretim yapılan Türkiye'nin, AB tartışmaları ve Serbest Ticaret Antlaşmaları çerçevesinde AB'ye göre üretim yaptığı tarımsal ürünlerde uyguladığı kotalar bilinmektedir. Bu hali ile, tarımsal ürünlere dair üretimin Gümrük Birliği çerçevesinde ve küresel pazarların ihtiyacına göre tanımlanması her açıdan ülkemizin yarı-feodal, yarı-sömürge yapısını perçinlemek gagesindedir.

AKP'nin krizine "faiz lobisi" çözümü!

Türkiye'nin AB üyeliğinin ilerle(ye)meyen tablosu göz önünde bulundurularak yeni Serbest Ticaret Antlaşmalarının yapılması, Türkiye'nin Avrupa pazarları ile entegrasyonu, Türkiye'ye yabancı yatırım girişinin artırılması gibi bir dizi öneriye daha yer verilen raporda, netice itibarı ile temel kaygı ortadadır. Yükselen Çin ekonomisinin Güney Amerika, Asya, Afrika vb pazarlarda yarattığı gelişme, özellikle de AB-ABD'nin krizlerle boğuşan ekonomik düzeninde pazarları ortaklaştırma ve uzun vadede yeni ticari ortaklıklar yaratma eğilimlerini açığa çıkartmaktadır. Dünya iktisadi düzenini dizayn etme çabasına girişen emperyalistler bu temelde ülkemizin yarı-sömürge yapısına uygun şekilde Türkiye'yi de küresel sermayeye ekleme, küresel sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde seferber etme eğilimindedirler.

TTIP ile uzun vadede hedeflenen buyken, özellikle TUSİAD gibi çoğunlukla Avrupa'yla çalışan sermayenin, özellikle Gezi İsyanı ve devamındaki yolsuzluk operasyonları sonrası yıpranan, Cemaatle bağları koptukça zayıflayan AKP patentli sermayeye alternatif olmak için genişleme planı bu yöndedir. "AB-Türkiye Gümrük Birliği Değerlendirmesi" adıyla hazırlanan rapordan okunanlar da bu çerçevede yorumlanmalıdır.

Uşaklıkta sebat, ülke kaynaklarını emperyalizme sunmakta ısrar ve ülkemiz işçi ve emekçilerinin alınterini emperyalist para babalarının sömürüsüne daha fazla açmakta arzu duyanların, AKP'nin sistem krizi içerisinde açılan yarıklarda, aktıkları yön; ülkeyi AB-ABD emperyalistlerinin kucağına bırakma yönüdür. Görünen odur ki, yıllarca emperyalizme uşaklıkta bayrak yarışını birinci tamamlayan "Faiz Lobisi" bugün yine uşaklık sırasında, AB kapısındadır.

Yeni MİT yasası, muhaberat değil “ileri” faşizmdir!

Uzun bir süredir tartışma konusu olan, Gülen-AKP çekişmesinin ilk görüntü verdiği, misyonunu Youtube'a düşen tape'lerden direkt başkanının dilinden duyduğumuz Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT)'in hem yapısını kayda değer şekilde değiştiren hem de genel güvenlik algılayışını ortaya seren yasa meclisten geçirildi. Meclisten geçen yasanın cumhurbaşkanlığı onayı alacağı da çeşitli sebeplerle çok büyük ihtimal olarak duruyor. Sonrasında Anayasa Mahkemesi yasayı iptal eder mi etmez mi ihtimalini tartışmayı ise gereksiz görüyoruz. Zira önemli olan söz konusu yasanın neden çıkarılmak istendiği ve bu bağlamda yürütülen tartışmalar. Bu noktada yeni MİT yasasına rengini veren düzenlemelere bir göz atmakta yarar var.

Hemen hatırlatalım bugün yeni yasayla yapılan düzenlemeler daha önceden yönetmeliklerle hayata geçiriliyordu. MİT yasasının görüşüldüğü meclis oturumunda Beşir Atalay bunu açıkça dile getirdi. Yani aslında önceden dolanarak yapılan halk düşmanlığı, yeni ekleme ve düzenlemelerle bundan sonra yasal olarak doğrudan yapılacak!

Yasa neler getiriyor?

17 Nisan tarihinde meclisten geçmiş olan MİT yasa tasarısı diğer süreçler tamamlanıp yasalastıktan sonra tüm kurum ve kuruluşlar (bankalardan, derneklere ve siyasi partilere kadar) MİT'in istediği bilgi ve belgeleri "ivedilikle" bu kuruma vermek zorunda olacak. MİT'in istediği bilgi ve belgeleri vermemek cezai yaptırımlara bağlanmış olacak.

Yeni yasayla birlikte MİT, "devlete karşı işlenen suçlar", "örgüt üyeliği" iddialarıyla yürütülen tüm soruşturma ve davalardaki bilgi ve belgelerin örneğini alabilecek. Halihazırda onlarca örneğine zaten tanık olduğumuz "hazırlık soruşturmasının gizliliği" ilkesini delmek yasal kılıf kazanmış olacak. Yine devrimci ve demokratlara yönelik her saldırıda mahkemelerce alınan gizlilik kararları (ki bu kararların mantığının zaten savunmaya yönelik olduğuna dair şüphemiz yoktu) yasal olarak da sadece savunmayı engellemiş olacak. Bilgi ve belgeye sınırsız ulaşma yetkisinin bir diğer anlamı devletin diğer istihbarat birimlerinin (ünlü kozmik odaların vb.) bilgi ve belgelerinin de MİT'in elinde toplanacak olması. Böylece egemen sınıflar içindeki klik çatışmasında önemli yer kaplayan istihbarata, çok kritik bir hamle üstünlüğü sağlanarak, egemen klik tarafından ele geçiriliyor.

MİT'in görevleri tanımlanırken ifade edilen "Dış güvenlik, terörle mücadele ve milli güvenliğe ilişkin konularda Bakanlar Kurulunca verilen her tür-

lü görevi yerine getirmek" cümlesi de dikkat çekici. Meclis görüşmeleri sırasında "her türlü" ifadesi çıkarılmış olsa da bunun pek bir kıymeti harbiyesinin olmadığı açıktır. Yasada geçen bu cümle ve mevcut "terörle mücadele yasası" birlikte düşünüldüğünde sisteme ya da özde AKP'ye muhalif olan hemen tüm kesimlerin takibatı yasal güvenceye alınmış oluyor.

Yine benzer şekilde "diğer ülkelerin istihbarat örgütlerinin kullandığı araç ve yöntemlere gerek görüldüğü hallerde başvurma" konusundaki düzenleme de özellikle ABD'de bazı işkence yöntemlerinin "yasal" olduğu göz önüne alındığında farklı bir anlam kazanıyor. Üstelik işkence vb. uygulamaların kanıtlanabildiği durumlarda da **MİT görevlileri mevcut yasalar içerisinde milletvekillerinden sonra en geniş "yasalara karşı koruma" kalkanına bürünmüş oluyor.** Çünkü herhangi bir MİT görevlisi hakkında soruşturma yürütmek doğrudan Cumhurbaşkanının iznine tabi oluyor. (Başbakan Erdoğan'ın "aktif Cumhurbaşkanı" hedefiyeli uyumlu bir şekilde.)

Yasa tasarısında yer alan ifadelerle "terör örgütleriyle görüşme" yetkisi de esasen PKK lideri A. Öcalan'la görüşen MİT görevlilerinin koruma altına alınması olarak yorumlanıyor. Ama bu maddenin ayrıca ve belki de esasta MİT'in Suriye'de El Kaide'ci örgütlerle birlikte işlediği katliamlara karşı bir yasal güvence oluşturduğunu da hesaba katmak gerekir. MİT bu "terör örgüt"leriyle pekala "Esad terörünü" bitirmek için görüştüğünü ve birlikte iş tuttuğunu ileriye sürebilir! Bu düzenlemelerin yanında hemen hemen sınırsız telefon dinleme, İnternet trafiği takibi yetkisi vb. düzenlemeler zaten özel yaşamın gizliliği konusunda kendi yasalarını sayısız örnekte çiğnemekten geri durmayan devlet gerçekliğinde bu durumun yasalastırılması olarak yorumlanabilir.

Tüm bu verilerden hareketle önemli bir değişikliğin gerçekleşmekte olduğunu söyleyebiliriz. "Otoriterleşiyoruz", "Muhaberat devleti oluyoruz" tartışmalarına değinmeden önce devletin neden böyle bir yasal değişikliğe gitme ihtiyacı içerisinde olduğunu sorulamak gerekiyor.

Yeniden yapılandırma devam ediyor

AKP'nin özellikle 2005 yılından bu yana Ceza İnfaz Kanunu, Polis Vazife ve Salahiyetleri Hakkında Kanun, Türk Ceza Kanunu, EMASYA protokolü gibi halka ve devrimci ve de demokratlara yönelik ciddi saldırılar içeren yasal düzenlemeler yaptığı biliniyor. Yeni MİT yasasını da sadece AKP-Cemaat klik savaşının bir uzantısı olarak görmek hatalı bir yaklaşım olur. Yasanın kapsamına ve ona ruhunu veren maddelere

bakıldığında AKP-Cemaat gerilimini kat kat aşan bir düzenlemeyle karşı karşıya olduğumuz görülür.

Elbette AKP'nin zaten MİT'in üzerinde tesis ettiği kontrolü artıracak olan bu düzenleme sayesinde herhangi bir klik savaşında elini güçlendirdiği bir gerçek ancak düzenleme bu amacı aşar nitelikte. Yeni yasanın ruhunun diğer "ileri demokrasi" düzenlemeleriyle paralel olduğunu belirtebiliriz. AKP her türlü saldırı içeren yasa çalışmalarında, yasanın özünü değiştirmeyen fakat saldırıları gizleyen bir iki düzenlemeyle saldırıları "demokratikleşme" olarak sunmakta "ustalaştı". MİT'in, bizzat MİT'in hazırlayıp başbakanlığa göndereceği ve başbakanlığın meclis komisyonuna istediği kısımlarını sunacağı bir rapor ile meclis denetimine açıldığı(!) yalanı da ancak bu kapsamda değerlendirilebilir.

Söz konusu yasa yukarıda andığımız diğer düzenlemeler ile bir paralellik arz ediyor; halka, devrimci, demokrat, yurtsever kesimlere saldırıların merkezileşmesi ve yüksek düzeyde koordine olması anlamını taşıyor. "Çözüm süreci", "demokratikleşme" naraları atılırken devletin halkın örgütlü kesimleri ile olan çatışmasında saldırı gücünü daha ileri düzeyde örgütleme çabası içerisinde olduğunu rahatlıkla söylemek mümkün. Devletin zaten güçlü olan merkezi yapısını daha da güçlendirme gayreti içerisinde olması "çözüm süreci"nden "demokratikleşmeden" ne anladığını da açık biçimde ortaya seriyor. Buna rağmen yasa üzerinden yürütülen tartışmalar yasanın gerçek mahiyetini ortaya çıkarmaktan uzak bir seyir izliyor.

Muhaberat devleti mi oluyoruz?

Yasaya yöneltilen eleştiriler daha önce çeşitli vesilelerle ele aldığımız "otoriterleşme" vb. tartışmaların bir bütünü olarak "muhaberat devleti olmak", "Hitler'in Gestapo'su" gibi kavramlar üzerinden sürdürülüyor. Bu tartışma devletin zaten uygulamakta olduğu saldırı politikalarının kavranması güçleştiriyor.

Dün demokratik olan devletin bu

gün otoriterleşmesinden bahsedilemeyeceğinin altını çiziyoruz. Çünkü bu devlet dün de demokratik değildi bugün de değil ve atılan tüm yasal ve diğer pratik adımlar yarın da demokratik olmayacağını bariz kanıtlardır. Bu tespitimiz yasayı önemsiz bir düzenleme olarak gördüğümüz algısını yaratmamalıdır. Bilakis ciddi bir saldırı hazırlığı yapıldığı ortadadır. "Muhaberat devleti olmak" ve benzeri tespitler üzerinden yürütülen tartışma ise mevcut yapıyı kavramadığından şimdiki saldırının mahiyetini de gizleyen bir seyirde sürmektedir. Ayrıca yasayı güya eleştiren sistem partilerinin hepsi sınırsız yetkilerle donatılmış MİT'in kendi kontrollerinde olmasının hayalini kurmakta, esas olarak bu gücün AKP'nin eline geçmesini eleştirmektedir.

Sonuç olarak; AKP yaptığı bu düzenlemelerle klik savaşında elini güçlendirirken halkın örgütlü kesimlerine yönelik saldırı kapasitesini artırmaktadır. İstihbaratın da, bu alanda emperyalist-kapitalist ülkelerin kat ettiği mesafenin çok gerisinde kalmasına karşı yeni bir uyumda içermektedir. Demagogların tüm "bağımsız milli istihbarat" naralarına rağmen emperyalistlerle uyum içinde çalışmayı hedeflediklerini de belirtelim. Demokratikleşme yalanları altında daha merkezi bir yapı inşa edilmekte bu bağlamda halka, halkın örgütlü kesimlerine yönelik bir saldırı hazırlığı yapılmaktadır.

AKP'nin zaten MİT'in üzerinde tesis ettiği kontrolü artıracak olan bu düzenleme sayesinde herhangi bir klik savaşında elini güçlendirdiği bir gerçek ancak düzenleme bu amacı aşar nitelikte. Yeni yasanın ruhunun diğer "ileri demokrasi" düzenlemeleriyle paralel olduğunu belirtebiliriz.

Hindistan'da translar vardır!

H. Merkezi: 2012'de Laxmi Narayan Tripathi tarafından yapılan başvuruya transların ayrıca bir cins olarak tanınabilmesi için dava açılmıştı. Mahkeme, Hindistan hükümeti ve eyalet hükümetlerine kendilerini başka bir cinse ait olarak hisseden transgenderlerin "nötr bir üçüncü cins" olarak belirlenmesi ve sosyal yardımlar ile iş alanında diğer azınlık grupları ile aynı hakları tanınması kararı da işte bu başvurunun ardından alındı. Hindistanlı hakim K. S. Radhakrishnan, "Transgender'lerin bir üçüncü cins olarak tanınması bir toplumsal veya sağlık sorunu değil, bir insan hakları sorunudur. Transgenderler bu ülkenin vatandaşlarıdır ve eğitim hakları ve tüm diğer hakları vardır" dedi.

Karara göre, transseksüeller "üçüncü cins" olarak memur olabilecek ve her türlü kamu dairesinde çalışabilecek. Ayrıca seçmen kütüklerinde ve oy pusulalarında cinsiyetleri "transseksüel" olarak belirtilebilecek. Kararın ardından mahkeme önünde gazetecilere açıklamada bulunan Tripathi, "Kız kardeşlerim ve ben, gerçek Hindistanlı olma hissini yaşıyoruz şimdi ve çok gururluyuz çünkü haklarımız Yüksek Mahkeme tarafından tanındı" diye ekledi.

Hindistan'da aynı mahkeme geçtiğimiz Aralık ayında eşcinselliğin ceza konusu olmaktan çıkarılmasını reddetmişti. Bu ülkede eşcinsellik bir suç olarak kalmaya devam ediyor.

Malta'da eşcinsellere evlenme ve evlat hakkı

H. Merkezi: Avrupa'da eşcinsellere evlilik ve evlat edinme hakkı tanıyan ülkelere bir yenisi daha eklendi. Avrupa Birliği'nin en küçük üyesi olan Akdeniz ada ülkesi Malta'da yeni medeni yasa kanununa eklenen yasa tasarısı kabul edildi. Yeni yasa ile eşcinsel çiftlere evlilik ile evlat edinme hakkı tanınıyor.

Yasa oylaması ardından başkent Valletta'da toplanan bin kadar kişi, yeni yasayı kutladı. 28 üyeli AB'de Malta ile birlikte toplamda 10 ülkede eşcinsellere evlat edinme hakkı tanınıyor. 400 bini aşkın nüfuslu Malta eşcinsel evliliklere izin veren 22'inci AB ülkesi oldu.

Emperyalistler arası gerginlik sürüyor

Ukrayna ile birlikte tartıştığımız emperyalistler arası gerilim oldukça önemli bir yerde durmaktadır. Gerilim yaratacak tasarrufların açığa çıkması çelişkilerin giderek keskinleştiğini göstermektedir. Güç dengelerinin açıktan rekabete eriştiği bir ortamda ortaya çıkan veriler halk kitleleri nezdinde bir teşhire dönüşmelidir. Bu bağlamda emperyalistlerin dış politikaları ciddi bir biçimde okunmalı ve teşhir edilmelidir. Ukrayna nezdinde açığa çıkan gerçek, Batılı emperyalistlerin Ortadoğu'ya Ukrayna'ya ve bunlar nezdinde Rusya'ya dönük hamleler yaptığı açıktır. Dış politikanın içeriğinin bilinmesi ve bu noktada yapılacak analiz birer tartışma konusu olmalıdır.

ABD'nin dış politikadaki değişimi

ABD'nin Rusya'ya dönük dış politikası ciddi bir biçimde okunmalıdır. ABD dış politikası son birkaç yıl içinde ciddi değişimler geçirmiştir. Daha önceleri ABD büyük oranda İslam dünyasına odaklanmıştı. Bu odaklanma içerisinde saldırganlık son çare değil ilk çare olarak görülmekteydi. Bunu sadece Afganistan ve Irak'ta değil aynı zamanda Afrika ülkelerinde de görmek mümkün. Ancak askeri müdahalelerin de kendi içinde yapısal sınırları bulunmaktadır. Bu sınırların başında askeri saldırıların işgal edilen ülkenin iç ve dış politikalarını şekillendirmenin gücü gelmektedir.

Zira askeri saldırılar hedef gücün imhasından öteye gitmemektedir. Emperyalistler elinde şekil bulan bu askeri biçim yıkımdan ibarettir. Bunun al-

ternatifi olarak ortaya konulan politika ise ABD'nin çıkarlarını tehdit edebilecek grup ve isyanları engellemek doğrultusunda var olan dini-mezhebsel ayrılıklara dayanılarak bir güç dengesi yaratmaktır. Eski politikanın yeni örneği olan Libya halihazırda bir kaos içerisindedir. Sürüp giden istikrarsızlık kendini devamlı üretmektedir. Libya işgal edilerek Kaddafi devrilmiş ancak ne var ki emperyalist politikalar doğrultusunda bir dizayn söz konusu olmamıştır. Bu durumda devam eden istikrarsızlık ilerleyen yıllarda giderilmek adına yeni emperyalist bir müdahaleye ev sahipliği yapacaktır.

Yeni politika ise Suriye'de görülebilir. Keza burada ABD doğrudan müdahale yerine geri planda durmuş, bölgesel taşeronlarını -başta Türk devleti olmak üzere Irak, Katar, Suudi Arabistan vb.- bölgelerde oluşturduğu ve desteklediği çetelerle dolaylı yoldan bir askeri saldırı gerçekleştirmiştir. Burada farklı olan ABD'nin bölgesel güçleri destekleyerek aynı zamanda imtiyazları doğrultusunda siyasal ağına da şekillendirmesidir.

Ukrayna'daki jeopolitik muharebe

Ekonomik siyasal kriz ile birlikte dış politikaya daha fazla yönelen emperyalizm daha fazla pazar alanı yaratma çabası ile bu krizi atlattırma çalışmaktadır. 2004 yılındaki Turuncu Devrim ile Rusya ABD'nin bir iç sorunu haline aldı. Ukrayna'daki Rusya karşıtı örgütlenmeleri destekleyen ABD görece batı yanlısı Rusya karşıtı bir hükümet kurmayı başardı. Rusya bunu Rusya

karşıtı bir Ukrayna yaratmaya dönük Amerikan istihbarat operasyonları olarak tanımladılar. Öte yandan bu, Rusya'nın stratejik ve ekonomik çıkarlarına doğrudan meydan okumak anlamına gelmekteydi. Bugün ise Ukrayna üzerinden açığa çıkan bu gerilim aynı içeriğe sahiptir. Rusya'nın yaklaşımı dün olduğu gibi bugün de aynıdır. Rusya doğalgaz kesintileri yoluyla ekonomik baskıda bulunmakta ve Ukrayna hükümetinin altını oymaya çalışmaktadır.

Özellikle Turuncu Devrim'in ardından işletilen bu süreçte Rusya kartlarını daha güçlü bir biçimde oynamıştır. Bu durum ise ABD nezdinde tedirginlik yaratmıştır. Rusya karşısında asimetrik bir savaş işleten ABD kendi önüne iki seçenek koymaktadır. **Birincisi** güçler dengesinin kendi başına ortaya konmasına izin vermek ve bu durumda Rusya'yı engelleme karşısında Avrupa'ya bel bağlamak. **İkincisi** ise güçler dengesi modelinin izlenmesine devam etmek. Ancak bunu yaparken de saf bir pasifliğin ötesine geçmemek.

ABD'nin dış politikası Rusya'nın Ortadoğu'daki manevra alanını engellemek olacaktır. Suriye'de işletilen politika ABD'nin asimetrik bir hamleyle Rusya bu hamleyi temkinli yaklaşımlarla boşa düşürdü. Öte yandan Libya'da işletilen doğrudan saldırı, halihazırda dünya petrol şirketlerinin kendi aralarındaki dalaşına sahne oldu. Ancak ne var ki özelde Ortadoğu üzerinden işletilen dış politikalar emperyalistlerin satranç tahtasına dönüşmüş durumdadır. Ortadoğu halklarına dönük bir katliama dönüşen bu dış politika tutmadığı durumda farklı ancak özünde aynı biçimde dizayn edilecektir. ABD'nin etkin kökenler üzerinden işlettiği savaş biçimi bölgesel olarak Rus karşıtlığı üzerinden yürütülüyor olsa da esasta ülkelerin kendi içinde bir iç savaş ve bu savaşta etnik kırıma dönüşeceği kesindir. Örneğin Suriye'de işletilen savaşta azınlık milliyetlere dönük işletilen katliam politikaları buna verilebilecek yalın bir örnektir.

"Sürgün, zulüm demek; mücadele sürüyor"

Basel: Avrupa Sürgünler Meclisi (ASM) Yürütme Kurulu 2. Toplantısı kararı gereğince Avrupa'da yapılması kararlaştırılan toplantılardan üçüncüsü 12 Nisan 2014 tarihinde, İsviçre'nin Basel kentinde gerçekleştirildi. Toplantı, 15 Nisan günü **Leman Stehen**'in kemanyıyla "Yiğidim aslanım burada yatıyor" şarkısını seslendirmesiyle başladı.

Nazım Hikmet, Yılmaz Güney, Ahmet Kaya, Kâtip Saltan, Adnan Keskin, Enver Karagöz, Güzin Dino, Sakineler ve sürgünde yaşamını yitirenler ile tüm dünyada özgürlük yolunda devrimci mücadelelerde toprağa dü-

şenler anısına gerçekleştirilen saygı duruşunun ardından sinevizyon gösterildi. Konuşmacılardan Yürütme Kurulu üyesi **Mahmut Özkan** 1915 Ermeni soykırımı, Süryani kırımını, Kürt katliamları, Rum ve Helen halklarına yönelik tehcir, komünistlerin katledilmesi, Alevi katliamları ile yaygın şekilde devam eden sürgünlük sorununu gündeme taşımak ve onların sesi olmak, Türk devleti ve bugünkü hükümeti AKP'nin tekçi yaklaşımını dünya kamuoyuna duyurmak ve teşhir ederek mücadele etmek gibi amaçlarla bu çalışmalarını yürüteceklerini dile getirdi.

Yürütme Kurulu üyesi **Fevzi Karadeniz** ozanların dile getirdiği gibi "Ölüm ile ayrılığı tartışmışlar, 50 dirhem ağır gelmiş ayrılık" sözüyle sürgünlüğün, vatanından ve topraklarından ve köklerinden koparılmanın acılarına değindi. İnterpol aracılığıyla sürgünlere yönelik yapılan tutuklamalara ve hukuksuzluklara karşı girişim başlatıldığını duyurdu. Yürütme Kurulu üyesi **Hasan Aksu** ise, Anadolu coğrafyasında Şeyh Bedreddin'den başlayan sürgünlük bulgularına eriştiğine ve kapitalizm-emperyalizm ile sürgünlük sorununun kitlesel hal aldığına ilişkin bilgiler verdi ve bu çalışmaların önemine vurgular yaptı. Toplantı, soru-cevap ile sona erdi.

İNANMAK VE İSTEMEK...

Bütün ezen sınıflar egemenliklerini korumak için iki toplumsal işleve gereksinim duyarlar. Cellat ve papaz. **Cellat, ezilenlerin isyan ve öfkelerini boğacak, papaz ise emekçilere çektikleri acı ve öfkelerini yumuşatmak için telkin ve öğütlerde bulunacaktır.** Egemenler bu iki temel toplumsal işlevle kitleleri devrimci eylemlerden alıkoyup, devrimci ruhlarını yok ederek, kararlılıklarını zayıflatmaya çalışır.

Sistemin papazlarının sayısı fazla, meslekleri ise oldukça çeşitlidir. Toplumun her kesimine dağılmış-yayılmış olan bu unsurlar ezilenlere her zaman "sağduyulu ve sabırlı" olmalarını tavsiye eder. Papazlar bazen politik bir partinin temsilcisi-sözcüsü (buna en iyi örnek AKP nin kurmaylarından Bülent Arınç'tır) bazen de tanınmış bir bilimi insanı, akademisyen, profesör, gazeteci, yazar, sanatçı, din adamı olur.

Bu "akıl" insanların isimleri her dönem değişebilir, ancak rolleri ve görevleri asla değişmez. Her meslekten, her kesimden olan bu papaz takımı, egemenlerin dönemsel ihtiyaçlarına uygun olarak emekçi yoksul halka düzenli ve sürekli olarak "uslu ve sakin" olmalarını öğütleyerek telkinde bulunur. Düzeni güçlendiren uzlaşmacı perspektifler sunar. Bu kandırma-aldatma ve yanıltma politikasının önemli bir alanını ise "seçim süreçleri" kaplar. En yanıltıcı, parlak sözler, yaldızlı cümleler bu dönemde kurulur. Sahte vaatler bu dönemde verilir. Süreç bitip tamamlanınca ise her şey yine eskisi gibi kalır.

Papazların görev ve sorumluluklarının tamamlanıp bittiği ya da yetersiz, eksik kaldıkları yerde hemen cellatlar devreye girer. Sömürücü egemen sınıfların ekonomik-politik süreçlerine, dönemsel ihtiyaçlarına uygun olarak bazen biri bazen her ikisi beraber görevlerini yerine getirirler. Bir yanda papazlar diğer yanda cellatlar...

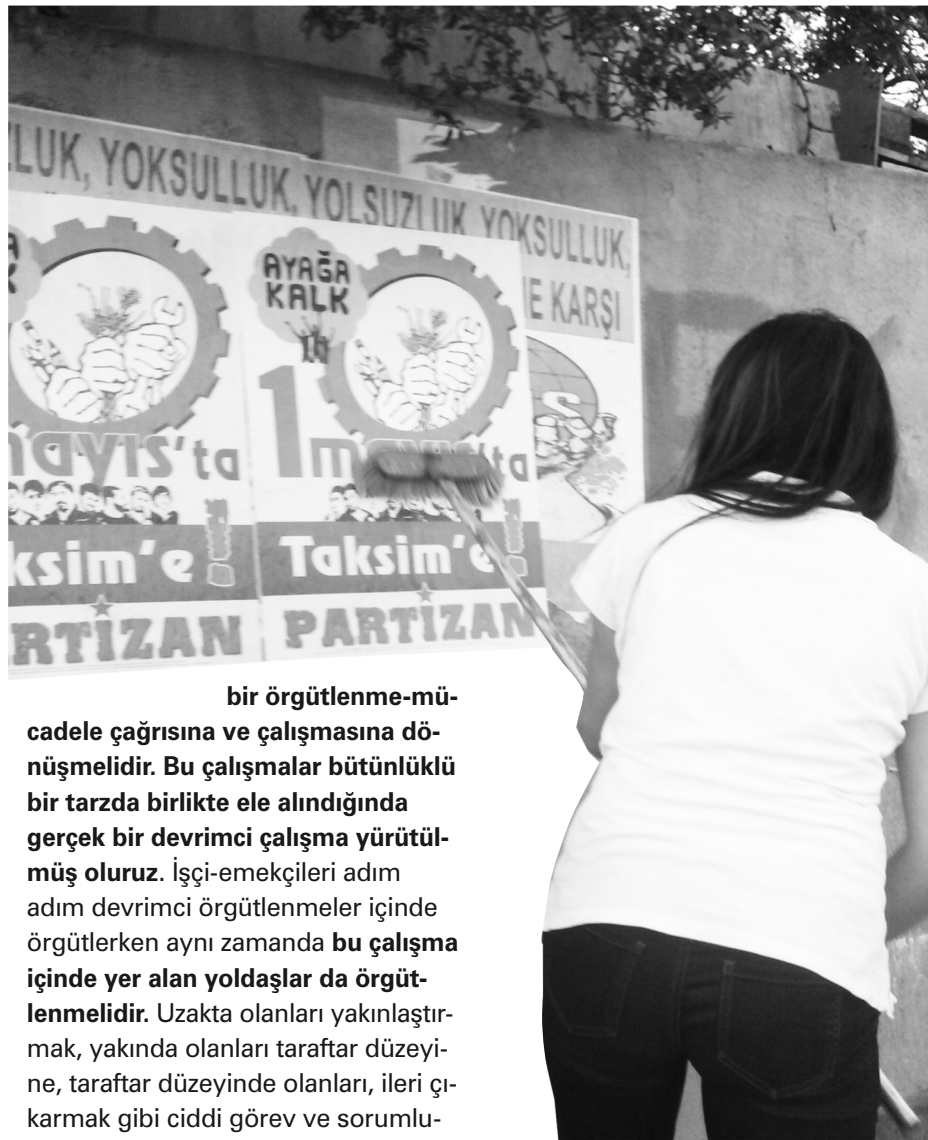
Proleter devrimciler ise ezilen emekçi halka sisteme ait sömürü ve zulüm düzenini ve politikalarını deşifre edip gerçeği açıklamaya çalışır, var olan ve yaşananların kader olmadığını, başka bir dünyanın mümkün olduğunu anlatır. Bunun için örgütlenmek, birlik olmak, mücadele etmek gerektiğini dile getirir. Bu temel ve vazgeçilmez görev sürekli ve daimidir. Gün-zamana-döneme sığdırılmayacak kadar esaslı bir görevdir.

Kitleler bir yandan devrimci politikalarla karşılaşırken diğer yandan kendi yaşam deneyimleriyle de doğru ve yanlış, haklı ve haksız, kendisinden yana olan ve olmayanı, dost ve düşmanını tanımaya anlamaya başlar. Kitleler, sadece proleter devrimcilerin propaganda ve ajitasyonlarıyla bilinçlenip-örgütlenmez

(bu önemlidir),ayrıca kendi gündelik yaşam deneyimleriyle pratik tecrübeleriyle de bilinçlenip-örgütlenmeye başlar. Hem devrimci propaganda hem de kitlelerin kendi tecrübe ve deneyimleri, gözlem ve değerlendirmeleriyle bilinçlenme ve örgütlenme koşulları ve olanakları ortaya çıkar. Basitten karmaşığa örgütsüzlükten, yarı-örgütlenmeye ve bütünlüklü örgütlenmeye doğru bir gelişim süreci izler.

Nisan ve Mayıs ayları devrimci algıların güçlendirilmesine hizmet eden zamanlardır. Devrimci çalışmaların geliştirilip güçlendirilmesi için muazzam olanak ve fırsatlar sunar bu zamanlar. Bu nedenle örneğin bölgelerde, semtlerde başlatılan ve yürütülen 1 Mayıs hazırlık çalışmaları sadece "kitlelere 1 Mayıs'a katılım" çalışmasına dönüşmemelidir. Kitlelerin 1 Mayıs miting meydanlarında ve mücadele alanlarında yer almalarıyla sınırlanan bir çağrı ve çalışma yürütülmemelidir. Katılım önemlidir. Kitleleşme-çoğunluklu bir katılım elbette ki daha da önemlidir. Ancak 1 Mayıs çalışmaları aynı zamanda işçilerin, emekçilerin, kadınların kendi öz örgütlülükleri içinde örgütlenmelerine hizmeti amaçlamalıdır.

Bu çalışmalarda aynı şekilde kitlelerin sistem, mücadele ve örgütlenme hakkındaki dağınık, düzensiz ve sistemsiz bilgileri adım adım sınıf ve örgüt bilincine dönüşmesi hedeflenmelidir. **Katılım çağrısı aynı zamanda**

bir örgütlenme-mücadele çağrısına ve çalışmasına dönüşmelidir. Bu çalışmalar bütünlüklü bir tarzda birlikte ele alındığında gerçek bir devrimci çalışma yürütülmüş oluruz. İşçi-emekçileri adım adım devrimci örgütlenmeler içinde örgütlerken aynı zamanda **bu çalışma içinde yer alan yoldaşlar da örgütlenmelidir.** Uzakta olanları yakınlaştırmak, yakında olanları taraftar düzeyine, taraftar düzeyinde olanları, ileri çıkarmak gibi ciddi görev ve sorumluluklar vardır. Kitleleri örgütlerken kendimizi de örgütlemek, kendimizi örgütlerken de kitleleri örgütlemeyi asla ihmal etmemek gerekir.

Bölgelerde yürütülen çalışmalarda özellikle gençlerin ve kadınların örgütlenmesi esas alınmalıdır. **Kadın emekçilerin örgütlenmediği, içinde yer almadığı çalışmalar başarısız ve eksik çalışmalardır.** 24 Nisan-1 Mayıs-6 Mayıs-18 Mayıs çalışmalarında başarının yolu kadınları örgütlemek, inisiyatif ve sorumluluk almalarını sağlamaktır.

Kadın emekçiler özneleşip-etkin ve aktif hale gelmezse hiçbir devrimci çalışmada başarı kazanılamaz. Bu bakış açısının doğruluğuna-haklılığına-olmazsa olmazlığına inanılarak, çalışma yürütüldüğünde kadın emekçiler özne konumuna gelmeye başlar. **Önce inanmak ve güçlü istemek başarının anahtarıdır. İnanmadan, istemeden hiçbir çalışma başarılı olamaz.**

1 Mayıs kortejinde kadın emekçilerin sayısı geçen yıllara kıyaslandığında önemli bir artış sağlarsa o zaman adına layık tarzda 1 Mayıs çalışması yürütülüp örgütlenmiş demektir. **Beşlerin devrimci kararlılık ve direniş ruhuyla Nisan ve Mayıs çalışmalarına ağırlık verilmelidir. Her yeri ve her alanı Partizanlaştırmak esas alınmalıdır.** Partizan bayrakları kadın ve genç yoldaşların ellerinde yükseldiğinde Nisan daha ışıklı olur, Mayıs daha kararlılık kazanır.

Her yeri ve her alanı Partizanlaştırmak esas alınmalıdır. Partizan bayrakları kadın ve genç yoldaşların ellerinde yükseldiğinde Nisan daha ışıklı olur, Mayıs daha kararlılık kazanır.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Nurettin Gül: 1941 yılında Dersim Mazgirt'e bağlı Kızılılık köyünde doğan Gül, Çukobirlik'te işçi olarak çalışıyordu. İşçi ve semt alanındaki çalışmalarda aktif olarak yer aldı. Adana Narlıca'da 26 Nisan 1980 tarihinde faşistler tarafından pusu kurularak katledildi.

Elif Ataklı: 26 Nisan 1981 tarihinde Almanya'da geçirdiği bir kaza sonucu yaşamını yitirdi.

Mehmet Beyhan: 1977 yılından itibaren Partizanlarla tanışan Mehmet Beyhan, 1981 yılı Nisan'ında gözaltına alındığı Siverek Meydan Polis Karakolu'nda katledildi.

Şerif Ahmet Aslan: Nisan 1984'te İzmir Buca Hapishanesi'nde yakalandığı hastalık sonucu hayatını kaybetti.

Mercan Şehitleri: 25 Nisan 2000 tarihinde Dersim /Ovacık'ın Mercan Vadisinde TKP/ML önderliğinde savaşan Halk Ordusu TİKKO'ya bağlı bir gerilla birliğinin Mercan Vadisinde bir pusu sonucunda düşmanla girdikleri çatışmada Yusuf Ayata, Hasan Akyol, Fehiman Bozgurt, Umut İl, Fikret Vural, Zeynel Erdoğan ve Mustafa Toptaş ölümsüzleşti.

Yusuf Ayata: 1971 yılında Dersim/Ovacık Yeşilyazı köyünde dünyaya gelir. Partizanlarla daha çocukluğunda tanışan Ayata'nın örgütlü mücadeleyle tanışması 1988-89 yıllarında İstanbul'da olur. 1990 yılında Halk Ordusu'na katılan Ayata, Partizanların içinden çıkan kaçkınların söyleminden etkilenir. Kısa bir süre sonra hata yaptığını anlayan Ayata, her şeye baştan başlayarak örnek bir devrimci oldu.

Hasan Akyol: 1978 yılında Elazığ/Karakoçan'a bağlı Akkuş köyünde dünyaya geldi. 1994 yılında Komso-mol saflarında örgütlenen Hasan Akyol 1996 yılında Halk Ordusu'na katılır.

Fehiman Bozgurt: 1974 yılında Sivas/Şarkışla'ya bağlı Sivrialan köyünde dünyaya gelir. Partizanlarla 1992 yılında Mersin'de lise yıllarında tanışır. Bir dönem yayın alanında faaliyette bulunduktan sonra 1996 yılı sonlarında Halk Ordusu'na katılır.

Umut İl: 1975 yılında Dersim/Per-tek'e bağlı Pınarlar köyünde dünyaya gelir. Eskişehir'de öğrencilik yıllarında Komsomol'la tanışır.

Fikret Vural: 1971 yılında Balıkesir'de dünyaya gelir. Partizanlarla İstanbul Üniversitesi'nde okurken tanışan Vural, 1993 yılında Halk Ordusu'na katılır.

Zeynel Erdoğan: 1972 yılında Sivas/Kangal'a bağlı Kürekli Köyü'nde dünyaya gelir. 1997 yılında Komso-mol'da örgütlenen Erdoğan 1999 Bahar'ında Halk Ordusu'na katılır.

Mustafa Toptaş: Dersim/Nazimiye'ye bağlı Sarıyayla köyünde dünyaya gelir. 1996 yılında İstanbul'da Komsomol saflarında örgütlü mücadeleye başlar. 98 yılında Halk Ordusu'na katılır.

Uluslararası Hapishaneler Sempozyumu'nda buluşalım!

Devrimci, demokrat, yurtsever tutsaklara özgürlük!

Burjuvazinin ezilenlere yönelik cezalandırma saldırısı ilk olarak 1596 yılında Amsterdam'da uygulanmıştır. Bu saldırı süreci içinde "Flaman modeli" olarak adlandırılmıştır.

Emperyalistler ve işbirlikçileri emeğin ve doğanın sömürsü üzerine kurdukları cennetlerini korumak için devrimci ve yurtseverlere saldırmakta, tutuklamakta ve idama varan ağır cezalar vermektedir. Başta ABD emperyalizmi beraberinde batılı emperyalistler olmak üzere egemenler, kendileri açısından büyük bir tehlike arz eden sosyalizmin önünü kesmek için, tüm dünyadaki başta sınıfsal mücadele devamında ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine karşı saldırılarını artırmış, gerçekleştirdikleri katliamların yanı sıra, işgal ettikleri yerlerdeki hapishanelerde bulunan devrimci ve yurtsever tutsaklar üzerinde de bir dizi deneyler gerçekleştirmişlerdir. ABD'nin Irak'taki Ebu Garip Hapishanesi ve Guantanamo hapishaneleri bu duruma örnektir.

Öncelikle ABD emperyalizmi tarafından 1950 yılında Kore hapishanelerinde bulunan tutsaklar üzerinde uygu-

lan tecrit ve tedavi politikaları, bugün daha da geliştirilerek dünyada yaygın bir biçimde uygulanmaktadır. **Almanya'da** 1970'li yıllarda RAF militanlarına, **İngiltere'de**, 1980 yılının başında IRA militanlarına yönelik katliamların bir biçimde uygulanırken, **Türkiye'de** tecrit saldırısı direnişler sonucu engellenmiş ancak 2000 senesinde **19 Aralık Hapishaneler Katliamı** ile **F tipleri** ülkemiz hapishanelerine uyarlanmıştır. Uygulamanın özü politik tutsakları birbirinden ve toplumdaki izole etme, dirençlerinde zayıflama sağlama, itaate zorlama, kimliksizleştirme, kişiliksizleştirme ve sonunda

teslim almayı hedefleyen çok geniş ve kapsamlı bir projeden ibarettir.

Ülkemiz hapishanelerinde uzun ve onurlu direnişlere çokça şahit olduk. Özellikle 12 Eylül Askeri Cuntası sonrası ülke açık bir hapishaneye dönüştürülürken başta Diyarbakır zindanları olmak üzere birçok hapishanede devrimci muhalefet ölümleri, işkencelerle tekrardan sınılandı. Hapishanelerin en karanlık dönemi sayılabilecek bu dönemde tutsaklar açlık grevleri, ölüm oruçları ve fiili direnişlerle başkaldırı geleneğini sürdürerek coğrafyamızda hapishaneler tarihinin önemli mihenk taşlarından olmuştur. 1989 **Eskişehir-Aydın**, 19 Eylül 1995 **Buca Katliamı**, 1996 **Diyarbakır Katliamı**, 4 Ocak 1996 **Ümraniye Katliamı**, 1996 **Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu Direnişi**, 26 Eylül 1999 **Ulucanlar** ve **19 Aralık 2000 Katliamı** biçiminde ülke devrimci hareketi imha edilmek istenmiştir.

Ağırlaştırılmış müebbet hükümlülerine uygulanan ağır tecrit devam ediyor. Tutsakların kaldıkları hücrelerin içini de görece biçimde havalandırmalara kameralar yerleştirilmekte, onur kır-

cı yaptırımlara karşı her türlü direniş disiplin cezalarıyla ve infaz yakma uygulamalarıyla karşılanmakta ve tedavi hakları engellenen tutsaklar ölüme mahkum edilmektedir. Böylece uygulamada kaldırılan idam cezası sürece yayılarak uygulanmaktadır! Hapishanelerde 202'si ağır 620 hasta tutsak bulunmakta. Adalet Bakanlığının verdiği bilgiye göre 2000-2013 yılları arasında hapishanelerde toplam 2.304 kişi yaşamını yitirdi. F tipi tecrit politikalarının genel etkilerinin yanı sıra kadın, LGBTİ ve çocuklar için tecrit gerçeği bir dizi ekstra saldırıları da gündeme getirmektedir. Kadın, çocuk ve LGBTİ tutsaklar tacizden tecavüze, işkenceye kadar birçok saldırı biçimine maruz kalmaktadır.

İlk başta da söylediğimiz gibi, hapishanelere yönelik bu saldırılar sadece ülke özgünlüğünde yaşanmamakta, tüm dünyada özellikle de muhalif, devrimci, komünist, ilerici tutsaklar benzer uygulamalara maruz kalmaktadır. Bu nedenle enternasyonal dayanışma, ortak mücadele hattı hapishaneler konusunda da vazgeçilmez bir öneme sahiptir. Deneyimlerimizi paylaşabileceğimiz, ortak mücadeleyi örgütleyebileceğimiz bir zemine ihtiyacımız olduğu açıktır. Bu anlamda uluslararası delegelerin katılımı ile **26-27 Nisan** tarihlerinde yapılacak olan sempozyuma tüm halkımızı davet ediyoruz.

1. GÜN / 26 NİSAN CUMARTESİ

10.00: Sinevizyon/Açılış konuşması

11.00: 1. Oturum: Ülke hapishaneleri raporları/Tecrit ve izolasyonun tutsaklar üzerindeki etkileri

Moderatör: Akın BİRDAL (Eski İHD Genel Başkanı ve milletvekili) DHF-ESP-Partizan ortak sunum Uluslararası katılımcılar Soru cevap ve serbest kürsü

14.00: 2. Oturum: Ülke hapishaneleri raporları/Tecrit ve izolasyonun tutsaklar üzerindeki etkileri

Moderatör: Ümit EFE (İHD İstanbul Şube Başkanı)

Uluslararası katılımcılar
Hasan Gülbahar (Eski tutsak)
Soru cevap ve serbest kürsü

2. GÜN / 27 NİSAN PAZAR

10.00: 1. Oturum: Kadın, LGBTİ, Çocuk ve Hapishaneler

Moderatör: Ayşe Berktaş (Çevirmen, yazar, eski tutsak)
Kıvılcım Arat (İstanbul LGBTİ)
Çiçek Otlı (Eski tutsak)

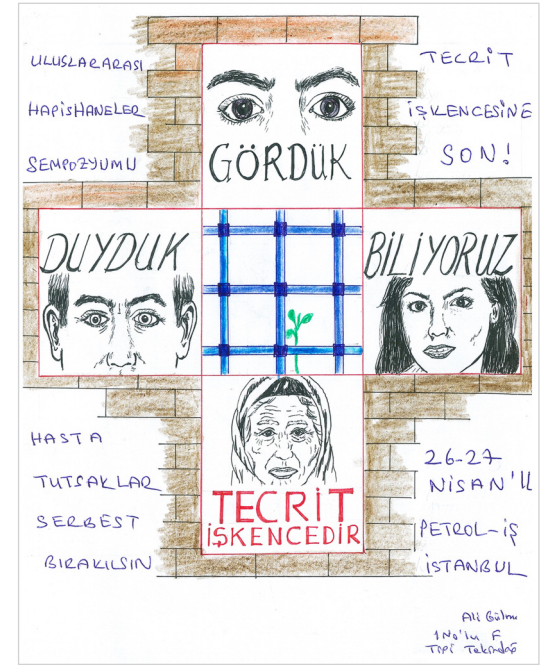
Av. Hasan Erdoğan (İHD Genel Başkan Yardımcısı ve Çocuk Hapishaneleri Kapatılsın İnişiyatifi temsilcisi)
Soru cevap ve serbest bölüm

12.15: 2. Oturum: Uluslararası İnfaz Sistemleri ve Hukuk

Moderatör: Av. Begüm Yıldız (İstanbul Barosu Cezaevi Komisyonu)
İran, Avustralya, Hollanda, Almanya, Brezilya ve Türkiye'den hukukçular
Soru cevap ve serbest bölüm

15.30: 3. Oturum: Ulusal ve uluslararası ortak bir çalışma grubunun oluşturulması

Ülkelerin sunumları
Kurumların önerileri ve sunumları
YER: PETROL-İŞ (Altunizade Mh., Kuşbakışı Cd No:23, 34662 İstanbul)
TARİH: 26-27 NİSAN 2014

Örgütleyen destekleyen kurumlar

Örgütleyici kurumlar:

ESP (Ezilenlerin Sosyalist Partisi), **DHF** (Demokratik Haklar Federasyonu), **Partizan**, **SKM** (Sosyalist Kadın Meclisi), **Ölümsüzlerin ve Tutsakların Sesi Platformu**, **SGDF** (Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu), **YDK** (Yeni Demokrat Kadın), **DDSB** (Devrimci Demokratik Sendikal Birlik), **PŞTA** (Partizan Şehir ve Tutsak Aileleri), **DGH** (Demokratik Gençlik Hareketi), **YDAB** (Yeni Demokrasi Aileleri Birliği), **DKH** (Demo-

kratik Kadın Hareketi), **ATİK** (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu), **UPOTUDAK**, **ATİF**, **ATİGF**, **HTİF**, **İTİF**, **YDG** (Yeni Demokratik Geçlik), **Yeni Kadın**, **ADHK** (Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu), **ADHF** (Almanya), **İDHF**, **FDHF**, **Londra YÇKM**, **ADHF** (Avusturya), **ADKH** (Avrupa Demokratik Kadın Hareketi), **ADGH** (Avrupa Demokratik Gençlik Hareketi), **Alinteri**, **Devrimci Proleterya** (Yaşanacak Dünya), **Aveg-Kon** (Avrupa Ezilen Göçmenler Konfederasyonu), **AÖTDK** (Avrupa Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi), **AGİF** (Almanya Göçmen İşçiler Federasyonu), **ACTIT** (Paris Türkiyeli Göçmen İşçiler Kültür Derneği), **İGİF** (İsviçre Göçmen İşçiler Federasyonu), **GİK-DER** (Londra Göçmen İşçiler Kültür Derneği), **VEK-SAV** (Hollanda Vardiya Enternasyonal Kültür ve Sanat Vakfı), **Avusturya Göçmen İşçiler İnişiyatifi**, **EGA-BİR** (Edinburgh Göçmen Aileler Birliği), **BGK** (Belçika Göçmenler Kolektifi), **SKB** (Sosyalist Kadın Birliği), **YS** (Young Struggle)

Destekleyenler:

FEKAR (Kürt Kültür Dernekleri Federasyonu), **Bir-Kar İsviçre**, **Proleter Devrimci Duruş**, **Siyaset Gazetesi İsviçre**, **ADDBF** (Avrupa Demokratik Dersim Birlikleri Federasyonu), **TUAD** (Tutuklu Aileleri Derneği), **DİSK Limter-İş**, Ceza İnfaz Sisteminde Sivil Toplum Derneği, **Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Genel Merkezi**, Munzur Çevre Derneği, **Halkların Demokratik Partisi**, İnsan Hakları ve Adalet Komisyonu, **İHD İstanbul**

Berkin'i anmak suç!

Devlet, dün olduğu gibi bugün de gençlik üzerinde yıldırma politikalarına devam ediyor. Özellikle Gezi İsyanı sırasında ortaya çıkan gençlik potansiyeli karşısında çıkmaza giren devlet, gençliğin ayaklanmasının kendisi için tehlike çanlarının çaldığı anlamına geldiğini görüyor. Ve bu yüzden de özellikle gençlik üzerinde baskı kurmaya ve Gezi direniş ruhunu kırmaya çalışıyor.

Bunun bir örneği de İstanbul'da 2 Yeni Demokrat Gençlik dergisi okurunun ailelerinin aranması ve karakola çağrılmasıdır. Aileler cep telefonundan aranarak Vatan Emniyet Müdürlüğü TMSŞ'ye çağırılmıştır. Karakola gidilen ailelere YDG'lilerin katıldıkları demokratik eylemler suç unsuru gibi gösterilip aileler tedirgin edilmiştir. YDG'lilerin **Berkin Elvan**'ın cenazesi, 1 Mayıs, 18 Mayıs gibi eylemlerdeki resimleri gösterilerek YDG'liler hakkında "örgüt üyesi" muamelesi yapılmıştır.

Ayrıca ailelere geçtiğimiz yıllarda bir eylem sırasında yaşamını yitiren MLKP militanı **Yasemin Çiftçi**'den bahsedilerek "çocuklarının da onun gibi ölebileceği" ve bu yüzden de ailelerin "dikkatli olması gerektiği" söylenmiştir. Böylelikle aileler üzerinde korku ve tedirginlik yaratılmaya çalışılmıştır.

Polis, bu girişimiyle 2 milyonu aşkın insanın katıldığı Berkinimizin cenazesine katılmayı suç olarak gördüğünü göstermiştir. Berkin ve 6 kardeşimizi bilerek ve isteyerek katleden polis, aynı zamanda onların cenazelerini de terörize etmeye çalışsa da bu çabası nafile! Onları sahiplenmeye elbette devam edecek ve bu baskılara boyun eğmeyeceğiz! Uygulanan bu yıldırma politikaları karşısında bizler örgütlü mücadelemizi yükselterek sürdüreceğiz. Baskılara karşı özgürlüğün türküsünü söylemekten asla vazgeçmeyeceğiz. Asla susmayacak, örgütlü duruşumuzdan asla taviz vermeyeceğiz.

(Bakırköy YDG ve Marmara Üniversitesi YDG)

"Berkin'e selam, mücadeleye devam"

İzmir: Cengiz Topel Anadolu Lisesi'nde Berkin'in ölümünü protesto eden ve aralarında iki YDG okurunun da bulunduğu 9 lise öğrencisine okuldan uzaklaştırma cezası verilmişti. 18 Nisan günü okul önünde eylem yapan İzmir YDG verilen uzaklaştırma cezalarını protesto etti.

Okuldan uzaklaştırma alan öğ-

YDG yılın 2. divan toplantısını gerçekleştirdi

Yeni Demokrat Gençlik olarak 2014 yılının 2. divan toplantısını 11-12 Nisan tarihlerinde Ankara'da gerçekleştirdik. Birçok alandan YDG'lilerin katılımıyla örgütlenen toplantıda önümüzdeki süreçle ilişkin verimli tartışmalar yürüttük.

1. GÜN: İlk olarak Merkezi Kadın Komisyonu'nun toplantısı gerçekleştirildi. Daha sonra merkezi divan toplantısına geçildi. Gündem, geçmiş süreç değerlendirilmesiydi. Tartışmalarda YDG'nin ilk defa gençlikten doğru bir seçim politikası belirlemesinin önemli olduğu vurgulandı. Ancak hemen hemen bütün alanlarda yapılan çalışmaların yetersiz olduğu ve YDG'nin konferansta belirlediği HDP-BDP adaylarına destek meselesinde daha iyi çalışmaların yürütülebileceği noktasında hemfikir olundu. Bunun nedenlerinin HDP-BDP'ye destek kararının tam olarak içselleştirilmemesi ve bazı alanlardaki diğer gündemlerin seçim gündeminin önüne geçmesi olduğu vurgulandı.

Daha sonra Berkin eylemlerinde bazı alanlarda yapılan refleks eylemlerinin olumlu olduğunu vurgulandı. Eylemler sırasına birçok alanda organizasyon problemi yaşandığı ve bu durumun YDG'nin eylemler sırasında görünürlüğünün azalmasına neden olduğu üzerinde duruldu. Burada yaptığımız tartışmalarda çıkartığımız en önemli deneyimlerden biri örgüt gibi hareket edebilme oldu. Bir başka dikkat çekilen nokta ise eylemler sırasında YDG'lilerin kitleyle iletişim kuramama sorunu oldu.

Diğer gündem ise **dergi ve mali durumdu**. Dergideki köşe yazılarının niteli-

ği ve doyuruculuğu tartışıldı.

2. GÜN: İlk gündem önümüzdeki süreçte gerçekleşmesi beklenen isyan dalgası oldu. Bu gündemde daha çok yaşanabilecek olan gelişmeye YDG'nin nasıl hazırlanacağı tartışıldı. Bu süreçte isyan dalgalarına daha organize olmanın önemi üzerinde duruldu. Bu tür süreçlerde YDG'nin ajitasyon ve propaganda meselesine daha çok önem vermesi gerektiği vurgulandı.

2. gündem ise **1-6-18 Mayıs**'tı. YDG'nin bu eylemlerde görünürlüğünün artması gerektiği üzerinde duruldu. YDG'nin bulunduğu her alanda 1 Mayıs'ta pankart açması kararı alındı. Pankartın tüm yerlerde **Berkin Elvan**'ın sözü olan "**Umutla yarınlara koşuyoruz**" şekline olması kararlaştırıldı. Ayrıca bu eylemliliklerin hazırlığında "**Ayağa Kalk**" şiarının ön plana çıkarılması kararı alındı. YDG faaliyetinin oldu-

ğu her alanda 18 Mayıs anması yapması gerekliliğinin üzerinde duruldu.

2. günün diğer gündemi Gezi şehitlerinin davalarının önümüzdeki süreçte görülecek olan duruşmaları ydı. Duruşmalara merkezi katılma meselesi tartışıldı. Daha sonra **Ali İsmail Korkmaz, Ethem Sarsıllık** ve **Medeni Yıldırım**'ın davalarına merkezi olarak katılma kararı alındı. **Mehmet Ayvalıtaş** davasına ise

rencilerin de katıldığı açıklamada, "**Berkin'i anmak onurdur, soruşturmalar bizi yıldırılmaz**" yazılı pankart açan YDG'liler adına okunan açıklamada, Berkin Elvan'ı ve Gezi'de canları katleden zihniyetin, bugün Berkin Elvan'ı ananlara saldırdığı belirtildi.

Açıklamada ayrıca, okuldan uzaklaştırılan lise öğrencisi **Murat Ünal**'ın okuldan atılmakla tehdit edildiği ve okulunu değiştirmek zorunda bırakıldığı da söylendi.

Berkin'i yitireli 40 gün...

İstanbul: Berkin Elvan'ın ailesi Okmeydanı Cemevi'nde "kırk yemeği" verdi. HDP Eş Genel Başkanı **Sebahat Tuncel**'in de katıldığı cemevindeki anmada **Partizan okurları** da yerlerini aldı. Yemeğin verildiği yerde Berkin'in resminin bulunduğu bir masa açıldı. Bir ekmeğin de bulunduğu masada üzerinde **Berkin Elvan** yazılı okul defterine gelenler duygu ve düşüncelerini yazdı.

Berkin'in babası **Sami Elvan** verilen yemekte adalet istediklerine dair vurgu yaparken "**Adaletin yerini bulacağını diliyoruz. İnşallah öyle olur. Berkin Elvan için her hafta perşembe günleri vurulduğu yerde anma yapıyoruz. Failler bulunana kadar da bu anmayı devam ettireceğiz**" dedi.

İstanbul ve çevresindeki alanlardan katılım kararı alındı. **Abdullah Cömert, Ahmet Atakan, Berkin Elvan** ve **Hasan Ferit Gedik**'in mahkeme tarihlerinin belli olmaması nedeniyle bir karar alınamadı. Ayrıca davalar için "**Bu dava senin dava, Gezi şehitleri için ayağa kalk**" şiarı belirlendi. Divan toplantısı merkezi kadının komisyonun aktarımından sonra son buldu.

İstanbul Kartal'da YDG çalışması

Kartal: 19 Nisan Cumartesi günü Kartal'ın Uğur Mumcu bölgesinde YDG olarak 1 Mayıs çalışmalarına başladık.

Her ne kadar 1 Mayıs işçi ve emekçilerin bayramı olsa da biz gençler olarak işçi ve emekçilere yanlarında olacağız. Bu nedenle Kartal'ın Uğur Mumcu bölgesine yaptığımız afiş çalışmalarıyla 1 Mayıs'ta Taksim de işçi ve emekçilerle birlikte olacağız-

mızın çağrısını yaptık.

Liseler bölgesinde afiş yaptığımız sürede lise öğrencileri bizimle birlikte 1 Mayıs'ta Taksim de olmak istediklerini belirttiler. Gençlerle sohbet ederek gençlerin desteğini aldık. Biz YDG olarak 1 Mayıs'ta Taksim de olacağımızın çalışmalarını hız kesmeden devam edeceğiz.

(Kartal'dan bir YDG okuru)

Soruşturmaya protesto

Eskişehir: Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'nde Roboski katliamının yıldönümünde gerçekleştirilen eylem cezalandırılmak istenmiş ve katılan öğrenciler hakkında soruşturma açılmıştı. Soruşturmalarda öğrenciler hakkında kınama ve okuldan uzaklaştırma cezaları çıkmıştı.

18 Nisan günü üniversitedeki soruşturmalara ve Dicle ile Marmara Üniversitelerinde yaşanan saldırılara karşı, YDG olarak bizim de katıldığımız bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Yapılan açıklamada öğrencilerin söz söyleme ve örgütlenme

haklarının arkasında duracakları ve bunlardan vazgeçmeyecekleri belirtilirken; "**Asla yılmadık, yılmayacağız**" denilerek üniversitelerde gerçekleştirilen faşist uygulama ve saldırılar karşısında mücadelesinin devam ettirileceği vurgulandı.

Berkin için eylemler devam ediyor!

BURSA-GEMLİK

Halk Cephesi tarafından Cumartesi akşamları Gemlik AVM önünde Berkin Elvan'ın katillerinin bulunup yargılanması için yapılan basın açıklaması ve oturma eylemi 19 Nisan akşamı da gerçekleştirildi. Halk Cephesi üyelerinin "**Berkin Elvan Ölümsüzdür. Berkin'in Katil-**

leri Açıklansın. Adalet İstiyoruz" sloganlarının atıldığı ve Berkin'in resminin açıldığı eyleme biz de Partizan olarak katıldık. (**Gemlik Partizan**)

GÜLSUYU

Berkin Elvan'ın ölümünün 40. gününde, 19 Nisan günü yaptığımız yürü-

yüşle onu unutturmayacağımızı halkımıza duyurduk.

Kaşgarlı Mahmut Ortaokulu'nun önünde toplanan Berkin yürekli Partizanlar "**Hepimiz Berkin'iz, öldürmekle bitmeyiz**" sloganıyla yürüyüşe başladı. Daha sonra sloganlarla kırk lokmasının yapıldığı yere gelen Partizan kitlesi Gülsuyu halkı tarafından alkışlarla kar-

şılandı. Anaların Berkin için yaptığı lokma dağıtılmadan önce, mahalle halkı adına yapılan konuşmada bugünün bizler için ne ifade ettiğine ve önemine değindikten sonra Alevi dedesi de başta Berkin ve Gezi şehitleri şahsında tüm devrim şehitleri anısına herkesi bir dakikalık saygı duruşuna çağırdı. (**Gülsuyu'ndan doğal muhabir**)

1 Mayıs öncesi hazırlık toplantıları gerçekleştirildi

H. Merkezi: Yerel seçimleri değerlendiren Partizan okurları, aynı zamanda 1 Mayıs'a hazırlık toplantıları düzenledi.

DERSİM

1 Mayıs çalışmaları için toplantılar yaparak hazırlık çalışmalarına başladık. 5 Nisan'da yapılan toplantının birinci gündemi olarak seçim çalışmaları değerlendirildi. Yapılan değerlendirmelerde seçim sürecinde Dersim'de çalışma yürüttüğümüz birçok alanda kitle faaliyetine ciddi anlamda yoğunlaştığımız, ortaklaştığımız temel sonuçlardan biri. Ayrıca **Pulur**, **Xozat** ve **Pertek** ilçelerinde hem yaptığımız kitle çalışmaları hem de bu çalışmaların sonucu olarak gerçekleştirdiğimiz etkinlikler değerlendirilerek kitleye ulaşma noktasında verimli bir süreç geçirdiğimiz sonucuna vardık.

Seçimlerde sadece merkezin kazanılıp ilçelerdeki seçimlerin kaybedilmesi olumsuzluk olarak değerlendirilse de yürütülen kitle çalışmasında halka politikalarımızın ulaştırılması noktasında istikrarlı bir çalışma yürüttüğümüzü düşünüyoruz. Ancak seçim sonuçlarından da açığa çıkan o ki, hala çalışmalarımızda bir dizi eksiklik, politikamızı kavrama ve kavratmada bir dizi yetersizlik kendini göstermiştir.

Toplantının ikinci gündemi olan 1 Mayıs tartışmalarında çalışmalar için ilçelerde ve merkezde komisyonlar kuruldu. Kurulan komisyonlar materyallerle bulunduğu alanlarda yoğun kitle çalışması kararı aldı.

MERSİN

1 Mayıs sürecini **Mersin-Tarsus Partizan** olarak örme kararı aldık. Bu süreç içerisinde semtlerde ve mahallelerde halka ulaşmanın yollarını sorgularken 1 Mayıs yürütme kurulu kurulmasının ardından sinevizyon, gazete, dergi, broşürleri bu süreçte birer araç olarak kullanacağız. Ayrıca araç kiralanıp mahallelerde 1 Mayıs'ta Partizan saflarına çağrısı yapma kararı da

alınırken Mersin-Tarsus'ta 1 Mayıs eylemlilikleri için gerekli ihtiyaçlara yani megafon, trampet, pankart gibi kullanacağımız materyaller için maddi konuları ortaklaştırmayı hedef aldık.

Yıllar sonra Tarsus'ta Partizan pankartının tekrar açılacak olması bizi heyecanlandırırken bu süreci iyi değerlendirip önümüzdeki süreçte daha emin adımlarla ilerleyeceğimizi de kararlarımıza ekledik.

İSTANBUL

* **Altınşehir:** 1 Mayıs çalışmaları kapsamında 13 Nisan günü Şahintepe Mahallesi'nde bulunan İMECE Kadın Dayanışma Derneği'nde Partizan okurları olarak bir kahvaltılık etkinliği düzenledik. Kahvaltının ardından toplantının birinci bölümünde yapılan konuşmalarda ülkemizde Gezi İsyanı'ndan bu yana kendini sokaklarda ifade eden geniş halk yığınlarının öfkesine dikkat çekildi. Yine birçok konuşmada Gezi İsyanı'nın halkta yarattığı sokağa çıkma, hak arama ve şovenizmi kırma gerçekliğine örnekleriyle dikkat çekildi. Bu bölüm daha fazla örgütlenmenin ve kendimizi örgütlemenin önemine dikkat çekilerek sonlandırıldı.

Toplantının diğer kısmında ise bu anlamda mahalle özelinde 1 Mayıs çalışmasının nasıl örüleceği üzerinde oldu. (**Altınşehir Partizan**)

* **1 Mayıs Mahallesi:** Yapılan top-

lantıda somut bir program oluşturuldu. Gezi İsyanı'nın ardından yapılacak olan 1 Mayıs'ın artan önemine vurgu yapılan toplantıda faaliyete örgütlü bir karakter kazandırılması ve geniş kitlelere ulaşma hedefiyle mücadelenin yükseltilmesi perspektifi oluşturuldu.

Afiş ve bildirimimizin yaygın şekilde yapılması, mahalle pazarlarında stant açılması, sabahları otobüs duraklarında gazete ve bildiri dağıtımlarının yapılarak işçi ve emekçilere ulaşılması, tekstil atölyelerine, bölgedeki işçi ve emekçilerin çalıştığı havzalara gidilmesi, kahve konuşmalarının, ev toplantılarının örgütlenmesi, merkezi afiş ve stant çalışmalarının yapılması, Taksim'e çağrı pankartları, yazılımları ve şablonlarının yapılması önerileri üzerinden planlamalar ve faaliyet grupları oluşturuldu.

ERZİNGAN

13 Nisan günü geniş bir toplantı olarak politik yönelimimizi belirledik ve daha önce çizdiğimiz sınırların dışına çıkacak bir pratik süreç örme kararı aldık. Gezi İsyanı ile gençliğe, hak talep etme mücadelesine yönelen muhalefete yapılan saldırıların bizler için mücadele alanlarını genişletmenin ne kadar elzem bir yerde olduğu, tartışmalarla daha da belirginleşti.

(**Erzincan Partizan**)

"Ayakkabı kutularına para mı sakladılar?"

Ankara: Hasta Mahpuslara Özgürlük İnişiyatifi, 19 Nisan günü, Güvenpark'ta toplanarak "**Hasta Mahpuslar Derhal Serbest Bırakılsın**" yazılı pankartı merdivenlere serdi. Eylemde yıllar önce bir evladını hapisyanede yitiren ve bir oğlu hala tutsak olan **Gülşah Ana** yaptığı konuşmasında hapisyanede kaybettiği evladının siyasi değil, adli tutsak olduğunu ama yine de içeride katledildiğini belirterek "**Onlar ne yaptılar, ayakkabı kutularına paraları mı sakladılar?**" diye sordu. Kitle adına açıklama yapan **Mahmut Konuk**, "**Artık hapisyaneden bir tek kişiyi daha tabutla çıkarmak istemiyoruz. Aksi halde iki elimiz yakanızda olacaktır**" dedi.

F eyleminde 109. hafta

İstanbul: 109. F oturma eyleminde "**Türkiye'nin kanayan yarasıdır hapisyaneler**" denildi. Her geçen gün kangrenleşen ve bir türlü tedavi edilmeyen, edilmek istenmeyen, görmezden gelinen F tipi hapisyanelerinde hasta tutsakların durumlarının gittikçe kötüye gittiğinin ve müdahale edilmezse öleceklerinin vurgusu yapıldı.

Kanser hastası olan **Feride Arbuç**'un bir PKK tutsağının halası olmasından dolayı ailesinden 9 kişi ile tutuklanma hikâyesi anlatıldı. Farklı hapisyanelere gönderilen Arbuç ve yakınlarının "suçlarının" sadece PKK gerillasının akrabası olmak olduğu söylendi.

Erhan Gencer'in vasiyeti yerine getirildi

İstanbul: 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası döneminde tutsak kalan **Erhan Gencer**, 1980'li yıllarda TKP/ML saflarında yönetici görevlerde bulunmuştu. Hapisyaneden tahliye olduktan sonra yurtdışına çıkan Gencer'in ölümü dava arkadaşları ve dostlarını derinden üzmüştü.

Cesedinin yakılarak küllerinin İstanbul Boğazı'nın sularına dökülmesini vasiyet eden Gencer'in cenazesi Almanya'da krematoryumda yakılarak Türkiye'ye getirildi. Gencer'in vasiyeti doğrultusunda küllerini savurmak için eşi, kızı, çok sayıda dostu ve dava arkadaşı Eminönü'nden tekne ile boğza açıldı. Burada külleri denize dökülen Gencer'in vasiyeti yerine getirilmiş oldu.

İzmir'de ESP'ye operasyon!

İzmir: 1 Mayıs öncesi, 18 Nisan günü İzmir'de birçok ESP'li yapılan ev baskınlarında gözaltına alındı. Aralarında ESP İl Eşbaşkanı **Pınar Türk** ve **Kerim Altınmakas**'ın da ol-

duğunu yaklaşık 10 kişi gözaltına alındı. Operasyon kapsamında Atılım gazetesi yazı işleri müdürü **Alper Kabak**'ın da Antakya'daki evinde arama yapıldığı ve evde bulunan dergi ve bilgisayara el konulduğu öğrenildi.

Konu ile ilgili bir eylem yapan ESP, "**Gözaltılar, komplolar, baskılar**

bizi yıldırılmaz" yazılı döviz açarak, Sevinç Pastanesi önünde bir araya geldi ve gözaltına alınanların derhal serbest bırakılmasını istedi. Açıklamaya HDP bileşenlerinin yanı sıra aralarında **Partizan**'ında bulunduğu çok sayıda devrimci, ilerici kurum destek verdi.

Haftalık Özgür Gelecek Pêşeroja Azad

Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. / YAYGIN SÜRELİ ISSN: 1307-878X

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven
San. Sit. B Blok, No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34 e-posta: umutyayimcilik2007@hotmail.com

umutyayimcilik@umutyayimcilik

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık Mh. Sağlık 1 Sk. Torun Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya Tel: (0312) 433 10 23
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 484 72 83
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhane Kat: 3 Tel: (0446) 555 11 44
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 32 Kat: 2 Akdeniz Tel: (0324) 232 10 60
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhane Kat: 2 No: 8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: (0049) 203 40 85 01
Faks: 0049 203 40 69 16

Ayağa kalk, 1 Mayıs'ta alanlara!

Başta İstanbul'da Taksim ve Ankara'da Kızılay olmak üzere ülkenin birçok yerinde işçi ve emekçilere kapatılan alanlara yönelik yasağın gölgesinde 1 Mayıs'a ilerliyoruz. Bir taraftan devlet; bakanı, valisi, belediye başkanları ile 1 Mayıs'ı terörize edeceğini ilan ediyorken; bir taraftan da kitleler de "1 Mayıs Gaz Festivali"ne

hazırlık yapıyor. Devrimciler ve kitleler de 1 Mayıs'ta hiçbir gücün başta Taksim ve Kızılay olmak üzere alanların işçi ve emekçilere yasaklayamayacağını kanıtlarcasına hazırlıklarını sürdürüyor. "Ayağa kalk, 1 Mayıs'ta alanlara!" şiarıyla 1 Mayıs'a hazırlanan **Partizan** da alanlardaki yerini almaya hazırlanıyor:

İSTANBUL

* **Esenyurt:** Valilik tarafından yasaklanan Taksim'de 1 Mayıs'ta yerimizi almak için halkımıza çağrı yapmaya ve de yaygın afiş çalışması ve propaganda çalışmalarına devam ediyoruz.

* **Gülsuyu:** 1 Mayıs çalışmalarına mahallenin merkezi yerlerine "Ayağa kalk, 1 Mayıs'ta Taksim'e" yazılı afişlerimizi yapıştırarak başladık.

* **1 Mayıs Mahallesi:** Çalışmalarımıza ilk olarak 1 Mayıs'a çağrı afişlerini asmakla başladık. Gün içerisinde örgütlenen Özgür Gelecek gazetesi dağıtımıyla 1 Mayıs'a çağrı yaptık. 18 Nisan Cuma günü ise adresimiz **meyve-sebze hali** oldu. Sabah 06.00-09.00 saatleri arasında bildirimimizi ve Özgür Gelecek gazetesini yaygın şekilde dağıtarak hal işçilerini 1 Mayıs'a Taksim'e çağırdık. Ardından Perşembe Pazarı'nda bildiri dağıtımı yaptık.

* **Sarıgazi:** 16 Nisan günü Sarıgazi 75. Yıl DMO Lisesi çevresine YDG imzalı ve "Berkin için ayağa kalk, 1 Mayıs'ta Taksim'e", "Taksim'i kızılaştır, 1 Mayıs'ta Taksim'e", "Biji Yek Gulan" şiarlı yazılımlar yapıldı.

- Çalışmalarımızın daha düzenli bir şekilde yürütmesi için komisyonlar şeklinde ilerleme kararı aldıktan sonra afiş-ajitasyon ve propaganda komisyonu ile birlikte Demokrasi Caddesi ve ara sokaklara yaygın bir şekilde afiş çalışması yaparak başlatmış olduğumuz çalışmalar sırasında, Gezi ruhunun da vermiş olduğu coşkuyla harmanlayarak

kitlelerle sohbet etme imkanı bulduk.

* **Gazi Mahallesi:** Gazetemizin dağıtımı esnasında 1 Mayıs bildirimimizi de okurlarımıza ulaştırdık. 15 Nisan Salı günü İsmet Paşa Caddesi üzerinde gerçekleştirmiş olduğumuz afiş çalışmasına, Çarşamba günü de sokaklarda devam ettik. Özellikle tekstil atölyelerinin yoğun olduğu sokaklarda afiş ve yazılma yaptık.

* **Kartal:** 18 Nisan akşamı Erzincan Mahallesi'ne "1 Mayıs'ın kızılığıyla ayağa kalk" afişleri ve "1 Mayıs'ta Taksim'e, Partizanlara" kalıp çalışması yaptık. 19 Nisan günü erken saat-

lerde Kartal merkez ve çevresinde Partizan afişleri yapıldı. Ardından Kartal merkez çay bahçelerinde stant açılarak bildiri dağıtımı yapıldı.

* **Dudullu:** Dudullu'da da 1 Mayıs çalışmalarını kapsamında gazete ve bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Ardından Huzur Mahallesi'nde yoğun afiş çalışması yapıldı. Afiş çalışmamız sürerken, 1 Mayıs çalışmalarını üzerine halkla sohbet edilerek verimli bir çalışma yürütüldü.

ANKARA

Kızılay ve Mamak-Tuzluca'yı da açılan stantlarla örülen çalışmalarda gazete-

Taksim Dayanışması'ndan açıklama

İstanbul: 18 Nisan günü Makine Mühendisleri Odası'nda basın toplantısı gerçekleştiren **Taksim Dayanışması**, hem 1 Taksim'in yasak olmasını protesto etti hem de 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağını duyurdu.

Toplantıda Taksim Dayanışması'nın yanı sıra **KESK, DİSK, TMMOB** ve **TTB** de katılarak, "1 Mayıs'ta, 1 Mayıs Alanı'nda; Taksim'deyiz" dedi.

miz ve bildirimlerimizle halkı 1 Mayıs'ta direnişi büyütmeye çağırıyoruz. 1 Mayıs'a çağrı yapan pankartlarımızı Tuzluca'yı Mahallesi'nin çeşitli yerlerine astık ve Berkin'i unutmuyarak "Berkin için 1 Mayıs'ta Ayağa Kalk" sloganlı pankartımızı mahalleye astık.

MERSİN

1 Mayıs çalışmalarını kapsamında Tarsus alanımızla birlikte ortaklaştığımız faaliyetlerimize devam ediyoruz. 1 Mayıs çalışmalarını dahilinde hem merkezi afişlerimizi daha önceden belirlediğimiz bölgelerde yapıyoruz hem de ziyaretler düzenleyerek 1 Mayıs'a çağrı yapıyoruz.

Bu çalışmalar içerisinde **Çağdaşkent Mahallesi**'nde afişlerimizi iki koldan yaygın bir şekilde yaptık. Ev ziyaretleriyle yaptığımız davetleri örgütlenme sürecinin bir parçası haline getirmek için de adımlar atıyoruz.

E-bilet protestosuna polis saldırısı

İstanbul: Maçlarda e-bilet uygulamasına karşı çıkan taraftar grupları 20 Nisan günü Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelerek protesto eylemi düzenledi. Eylemde ilk ola-

rak açıklama yapan taraftarlar, açıklamanın ardından Taksim Meydanı'na yürümek istediler.

Saatler öncesinden Galatasaray Lisesi etrafına konuşlandırılan TOMA ve panzerlerle önü kesilen kitle, yürümekte ısrar edince polis, gaz ve tazyikli su ile kitleye saldırdı. Tünelde bekleyişini sürdüren kitle de saldırıya karşılık verdi. "Polis simit sat, onurlu yaşa" vb. sloganlarla direnen kitle, bir süre sonra dağıldı. Taksim ve Gezi Parkı'nda gün içerisinde yaşanan eylemler, 1 Mayıs öncesi "Taksim Galası" olarak yorumlandı.

Ma Gezi'de kitap okumak da yasak?

İstanbul: İnternet üzerinden düzenlenen bir etkinlik kapsamında 20 Nisan günü Gezi Parkı'nda kitap okumaya gelen bir grup, polis tarafından engellendi.

Kitapları yere sererek gelenlerin kitap okumasını amaçlayan kitleye, "Kitapları kaldırın" diyen polis, kitle kitapları kaldırmayınca kitapları dağıtmak istedi. Bunun üzerine arbe-

de yaşandı. Bu sırada arbedeyi görüntülemek isteyen gruptan bir kişi çekim yaptığı gerekçesiyle gözaltına alındı.